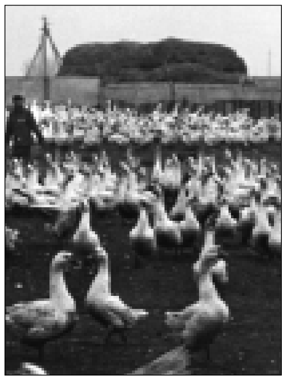

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

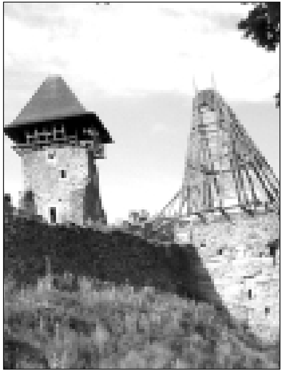
ЦЬОГО ДНЯ

■ 1737 р. Народився художник Антон Лосенко. ■ 1907 р. Не стало класика української літератури Марка Вовчка (Марії Вілінської-Маркович). ■ 1914 р. У Львові емігранти зі Східної України В. Дорошенко, А. Жук, Д. Донцов та ін. створили «Союз визволення України». ■ 1937 р. Народився Андрій Біба, один з найкращих футболістів київського «Динамо». ■ 1962 р. У Ташкенті розпочався суд над членами «Спілки кримськотатарської молоді». ■ 1988 р. Помер поет Платон Воронько.

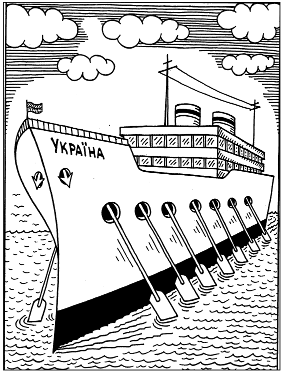
Усе, як минулого століття

7

Нова доба древньої фортеці

12

На теплоході грала музика

14

ОФІЦІЙНО

Президенти проти «торгових війн»

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (УНІАН).

Підсумки зустрічі в Москві президентів Росії та України дають привід для оптимізму. Напруженість, що виникла в україно-російських відносинах спекотного літа, цілком знято. Одним із головних результатів переговорів Леоніда Кучми і Володимира Путіна можна вважати домовленість про скасування обмежень на поставки до Росії українських труб та 19 російських товарних позицій до України.

Визначили президенти і способи згортання «торгової війни» між нашими країнами. Надалі діятиме процедура, схожа на антидемпінгове розслідування, тобто спочатку двосторонні консультації і лише потім — запровадження заборон та мит. Оформити все це документально тепер мають керівники урядів України і Росії. Приїзд до Москви Прем'єр-міністра України А. Кінаха заплановано вже на наступну п'ятницю.

(Закінчення на 2-й стор.).

На законодавчій та хлібній нивах

Комітет Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин планує протягом 2-ї сесії українського парламенту четвертого скликання розглянути майже 45 законопроектів.

Як **повідомляє інформуправління ВР**, серед найважливіших документів, зокрема, проекти законів «Про землеустрій», «Про порядок виділення земельних часток (паїв)», «Про основи державної фінансової та бюджетної підтримки агропромислового комплексу України».

Окрім цього, на виїзних засіданнях комітету планується розглянути питання про хід реалізації вимог Закону України «Про зерно та ринок зерна в Україні»; про стан виконання Закону України «Про збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства»; про законодавче забезпечення відродження галузі тваринництва в Україні.

«ВИЩИЙ ПІЛОТАЖ»:

Фото УНІАН.

ВІД ШОУ ДО ШОКУ

Отже, безпосередню причину авіакатастрофи у Львові вже встановлено — відхилення від польотного завдання. Це оприлюднив голова державної комісії з розслідування причин трагедії, секретар Ради національної безпеки й оборони України Євген Марчук. Утім, наголосив він, не тільки пілоти причетні до катастрофи. Серед інших причин — і «нестандартна ситуація розміщення зони глядачів та польотної зони з одного боку, надто маленькі розміри зони для польотів, за межі якої виносило, як з'ясувалося, не тільки злощасну «сушку», а і «Як-52».

(Закінчення на 8—9-й стор.).

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

83 Богданових «хрещеників»

Батьки, чиї діти стали переможцями творчих конкурсів, організованих Фондом інтелектуальної співпраці «Україна — XXI століття», словами подяки зустріли народного депутата Богдана Губського. На гранти цієї громадської організації перемożці конкурсів навчатимуться у вищих навчальних закладах країни. Всього майбутніх студентів, «хрещеників» Богдана Губського, — 83 особи.

Раді зустрічі зі своїм народним депутатом і найстарші жителі околиць Золотоноші. Завдяки його старанням до осель ветеранів надійшло блакитне паливо.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

У НОМЕР

***

В Україні новий урожай пшениці прогнозується на торішньому рівні — 21 мільйон тонн.

Про це **повідомив Міністр аграрної політики Сергій Рижук**. Водночас, за його словами, якість нинішнього збіжжя на 20% вища. Очікується, що збирання продовольчої пшениці цього року удвічі перевищить показники 2001 року. Посівні площі під яровими та озимими хлібами 2002 року, за даними Держкомстату, становлять 7,144 мільйона гектарів, що на 0,7% більше, ніж 2001-го.

Схоже, не поступиться минулорічному і врожай кукурудзи. Її посіви на зерно у більшості районів — у доброму стані. Особливу надію на збирання цієї культури покладають у центральних та західних областях країни, адже у південних чимало площ постраждало від посухи, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

***

Через борги перед енергетиками «Рівнеоблводоканалові» доводиться вживати жорстких заходів з економії електроенергії.

Перший крок, коли вода в оселі з півночі до п'ятої години ранку подавалася під зниженим тиском, не спонукав мешканців обласного центру поспішити ліквідувати заборгованість за використану воду. Тож борги за електроенергію зросли. Тому «Рівнеоблводоканал» зробив ще одну спробу примусити боржників розраховуватися за надані послуги, продовживши «комендантську годину» з 22-ї до 6-ї години, **повідомляє наш власний кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

Переробка нафти в Україні у липні скоротилася на 35,4 відсотка — до 1,338 млн. тонн

Президенти проти «торгових війн»

(Початок на 1-й стор.).

Але не все так просто... Невідоме джерело з Білого дому (так у Москві називають дім уряду) пояснило журналістам російських ЗМІ, що під час переговорів Україна постійно міняє переговорну базу, різко змінює свою позицію, й тому підготувати якийсь документ надто складно. Цьому «джерелу» (попри те, що президенти у спілкуванні між собою не застосовують тактику тиску, а враховують інтереси обох країн), вочевидь, хотілося б мати в особі українських чиновників, котрі працюють над складенням міжурядових документів, пластилінових хлопців, які легко піддаються ліпленню. Слова таких «джерел», розтиражовані ЗМІ відразу ж після успішних переговорів президентів, створюють у російської громадськості негативну думку про Україну. Мовляв, усе одно хохли робитимуть по-своєму, отже, й говорити з ними нема про що...

Ярослав СЕРГІЄНКО.
Москва.

Не жалкую за жодне рішення

ХТО Є ХТО: ПРЕДСТАВЛЯЄМО ГОЛІВ КОМІТЕТІВ ВР

Із досьє «ГУ»

ОНОПЕНКО Василь Васильович. Голова Комітету Верховної Ради України з питань правової політики.

Народився 1949 року в селі Великі Крушлинці Вінницької області в селянській родині. За фахом — юрист. Працював народним суддею, головою райсуду, заступником голови обласного суду, суддею Верховного Суду України, з листопада 1991-го по серпень 1995-го — міністр юстиції України. З січня 1995-го по жовтень 1998-го — голова Соціал-демократичної партії України (об'єднаної). З жовтня 1998 року — лідер Української соціал-демократичної партії. У 1999 році балотувався на президентських виборах. Народний депутат України третього і четвертого скликань, до нового паорламенту обраний за списком виборчого блоку партій Юлії Тимошенко під номером «4». Одружений, має двох дочок та онука. Захоплення: спорт — легка атлетика, штанга; поезія, література філософського та історичного змісту. Вільний час проводить на дачній пасіці.

— За вами як політиком закріпився певний ореол скандальності. Ви загалом конфліктна людина? Якими правилами керуєтесь у стосунках зі своїми політичними опонентами та ворогами?

— За мною намагалися закріпити термін «скандальний політик» в окремих ЗМІ. Але це не вдалося. Я не скандальний за своєю природою. Сповідую християнські принципи, завжди бажаю своїм політичним опонентам добра, щастя, добробуту і всього найкращого. Ніколи не бажаю людям зла. А якщо в певних ситуаціях поводився певним чином, то робив це відповідно до своїх переконань, моралі, а тому тепер абсолютно не жалкую ні про що. Я не можу поступатися своїми принципами і совістю. Йдучи з посади міністра, я нікого не обливав брудом, а 25 липня 1995 року зробив політичну заяву в присутності більш як ста журналістів. Тоді йшлося про правову оцінку подій 17 липня 1995 року під час похования патріарха Володимира. Вже тоді, перебуваючи в коридорах влади, я бачив, що ми рухаємося не туди, куди слід, що треба рятувати Україну від того, що ми маємо сьогодні. Саме тоді, в 1994-95 роках, зароджувалася і корупція, і клани, і все, що нині нищить країну.

Розрив із СДПУ(о) — то було боляче, бо я створював цю партію. Боляче було, що партія розкололася, але це люди визначилися: частина залишилася в СДПУ(о), а 13 організацій утворили Українську соціал-демократичну партію.

— Як позначилися кар'єра і переломні моменти в політичному житті на вашому характері, на житті родини?

— На житті родини це завжди позначається. Скажімо, коли йдеш з посади міністра, немає постійної зарплати, машини, ще якихось привілеїв. Хоча, працюючи в Мін'юсті, я жодного разу, приміром, не використав навіть путівку в санаторій. Рішення піти з посади не було трагедією для мене, я приймав його свідомо, про це знали мої близькі й схвалили його.

— Як давно ви захоплюєтеся важкою атлетикою? Це потрібно, щоб розслабитися, зняти стрес чи загартовує для політичної боротьби?

— Скільки я себе пам'ятаю, завжди займався спортом. Скажімо, у селі в футбол ганяли всі. Спорт для мене — як помитися, поголитися, це вже моя риса характеру. Я розпочинаю ранок з шостій чи сьомій із зарядки і пробігу сім-вісім кілометрів. Узимку моржую. Штанга прийшла навзамін іншого силового виду спорту — боротьби, якою я займався в інституті. Коли велика зайнятість на роботі, штанга чи гирі зручніше: їх можна покласти вдома серед кімнати, на роботі в куточку. Для мене величезне задоволення і поновлення енергії — три-чотири рази на тиждень жати лежачи 120—150 кг або ще якось повправлятися зі штангою. Біг розслабляє. Саме під час пробіжок приходять найкращі відповіді на найскладніші запитання. Це загартовує і для політичної боротьби, яка фізично надзвичайно виснажлива.

Інтерв'ю взяла Юліана ШЕВЧУК.

Фото з особистого архіву депутата.

На знімку: після політичних баталій Василь Онопенко розслабляється у спортзалі.

АКТУАЛЬНО

Боремося. З бідністю

За першу половину поточного року заробітна плата в Україні зросла на 18 відсотків і вперше перевищила показник офіційного життєвого мінімуму. Рівень середньої зарплати становив 377 гривень. Нагадаємо: життєвий мінімум затверджений Верховною Радою України на рівні 365 гривень.

Ці дані оприлюднив Прем'єр-міністр України Анатолій Кінах на нараді, присвяченій підготовці до дня уряду у Верховній Раді «Про заходи Кабінету Міністрів щодо реалізації Стратегії подолання бідності в Україні».

На думку Анатолія Кінаха, стратегія подолання бідності повинна стати не черговою кампанією, а довгостроковою програмою, спрямованою на піднесення рівня життя населення країни. Тим більше, підкреслив прем'єр, що громадян хвилює не так зростання показника внутрішнього валового продукту, як підвищення платоспроможності пенсій, зарплат і можливість для виховання дітей. Адже питання подолання бідності має не лише соціально-економічне, а й політичне значення. Прем'єр-міністр переконаний: саме за рівнем життя в Україні створюється її світовий імідж у цілому.

Як зазначено в інформаційній записці про заходи уряду щодо реалізації Стратегії подолання бідності, у 2001 році 27,2 відсотка населення вважалися бідними. Однак протягом року ця цифра постійно зменшувалася. Так, у першій половині минулого року до цієї категорії населення належали 28,3 відсотка.

Водночас констатується, що найуразливішою категорією населення залишаються сім'ї з дітьми, які становлять 73,8 відсотка бідних в Україні. У найтяжчому становищі — багатодітні сім'ї і сім'ї з дітьми до 3 років.

Стратегія подолання бідності затверджена Указом Президента України 15 серпня 2001 року. Наприкінці минулого року уряд затвердив комплексну програму її реалізації. Програма передбачає заходи щодо підвищення рівня зайнятості, розвитку ринку праці, збільшення доходів від трудової діяльності, а також соціальне страхування, запровадження консолідованої системи адресної соціальної допомоги і соціальних послуг, підтримку недієздатних громадян і осіб з обмеженими фізичними можливостями, сімей з дітьми тощо.

Отож Прем'єр-міністр вважає, що сьогодні потрібно перейти від кількісних показників до якісних, акцентувати увагу на поліпшенні якісних характеристик, насамперед у житті людей.

Володимир КОРОЛЮК.

Кримінальними справами по намірах

«Тільки за останній тиждень порушено більш як 20 кримінальних справ щодо підприємств, які мають стосунок до депутатів фракції «Наша Україна», — заявив на прес-конференції у Києві народний депутат України, глава депутатської групи «Разом» — фракція «Наша Україна» Олег Рибачук.

Зокрема, він вважає політичним замовленням ініційовані Управлінням боротьби з організованою злочинністю в Хмельницькій області перевірки документації ВАТ «Славутський руберойдовий завод», **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

На прес-конференції голова правління ВАТ «Славутський руберойдовий завод» Олексій Хахлєв стверджував, що «УБОЗ заблокувало адміністративні приміщення заводу, що не дає змоги нормально працювати й до сьогодні».

Олег Рибачук пояснив, що одним із акціонерів заводу є народний депутат України Володимир Шандра, який входить до групи «Разом», і висловив думку, що ініційовані УБОЗ перевірки спрямовано на те, щоб домогтися виходу депутата з фракції «Наша Україна».

Відповідаючи на запитання журналістів, він цілком припустив, що такі дії правоохоронних органів можуть бути пов'язані із запланованими на вересень акціями протесту опозиції, у яких має намір узяти участь «Наша Україна».

...І не забувайте про граблі

На екстреній прес-конференції в УНІАН голова тимчасової слідчої комісії ВР з розслідування низки гучних справ Григорій Омельченко та член цієї комісії Сергій Головатий звинуватили Генеральну прокуратуру України та деякі інші відомства в гальмуванні справи з розслідування вбивства журналіста Георгія Гонгадзе.

Як насамперед застерегли депутати, вони не збиралися проводити такі конференції до надання інформації парламентові на початку чергової сесії, однак змушені діяти інакше у зв'язку із заявами прокурорського відомства і, зокрема, його керівника Святослава Піскуна, особливо листа останнього на адресу глави парламенту про зміну складу тимчасової слідчої комісії ВР.

Ішлося про «не зовсім коректні і вірні» заяви С. Піскуна стосовно недоцільності виїзду народних депутатів за кордон для опитування громадян, зокрема екс-майора Мельниченка, тверджения про недостатність законодавчих підстав для діяльності слідчої комісії парламенту та відсутність законодавчої бази для створення міжнародної слідчої комісії у справі вбитого журналіста.

З огляду на це обидва парламентарії змушені були вдатися до, як вони висловилися, своєрідного правового лікнепу для керівників правоохоронних органів. Вони послалися на низку конкретних статей Конституції України, Закону про статус народного депутата, норми Регламенту ВР та Кримінально-процесуального кодексу, котрі дозволяють депутатам досить результативно розслідувати обставини загибелі журналістів, інші злочини високопоставлених мужів. Найчастіше з депутатських уст лунало прізвище Генпрокурора Святослава Піскуна, який, мовляв, під час кандидатування на цю посаду і після призначення не раз заявляв про потребу найтіснішої співпраці з парламентом, зокрема з тимчасовою слідчою комісією, а тепер у розслідуванні справи загибелі журналіста ризикує «наступити на граблі Потебенька і Лавриновича», «приховати правду про вбивство Г. Гонгадзе».

Для прикладу Григорій Омельченко нагадав, як «аргументовано» тодішній Генпрокурор М. Потебенько та його заступник О. Баганець заперечували можливість визнання генерального секретаря організації «Репортери без кордонів» Робера Менара представником потерпілої Лесі Гонгадзе. Лише тепер, після чергових вимог, зокрема і письмової — голови слідчої депутатської комісії Григорія Омельченка, Генпрокуратура визнала пана Менара таким представником. Як інакше, запитували депутати, можна розцінювати дії вчорашніх керівників прокурорського відомства як не порушення конституційних прав матері і дружини загиблого журналіста?

Парламентська слідча комісія планує вдатися до певного виховного прийому: запросити на одне із засідань не тільки діючого Генпрокурора, а і його попередника, нині депутата Потебенька, до

Фото Віктора ПОБЕДИНСЬКОГО (УНІАН)

КОНФЛІКТИ

Шлюб по–запорізьки

Керівники ВАТ «Електрометалургійний завод «Дніпроспецсталь» імені Кузьміна» поінформували обласну та міську владу і правоохоронні органи про розірвання договорів оренди частини шлакового відвалу «Балка Середня» з фірмами «Центр Агроресурс», «Алмекс» та «УСС». Чому? Та щоб запобігти техногенній катастрофі. Влада сприйняла це незворушно. Інакше «Дніпроспецсталь» не домагалася б розлучення з орендаторами в суді.

Мало того, як зазначається у спеціальній заяві керівників заводу, орендатори, незважаючи ні на що, і надалі по-варварськи «освоюють» Балку — справжнє родовище металобрухту. Видобуваючи його, фірма «Центр Агроресурс», наприклад, знищила 70 погонних метрів залізничного тупика. Відшарування шлакових мас від призми залізничного насипу вже набуло загрозливих для рухомого складу і людей розмірів. Тим часом на полігон Вільнянського району площею у 230 гектарів продовжують звозити відходи промислові велети регіону. Інакше кажучи, люди гинуть за метал...

За процесом упорядкування, сортування брухту і його вторинної переробки, судячи з логіки фактичних господарів і покровителів фірм-орендаторів, уважно спостерігають із Києва.

Коли так, то нагромадження капіталу — воістину великий брудний спорт: шлакові відвали підминають під себе «агроресурси», якими керують політичні менеджери.

Через це час від часу виникають непорозуміння, що виходять за рамки регіональної компетенції. Наприклад, багатьом відома історія про те, як «Дніпроспецсталь» прагнула, але так і не змогла укласти угоди на послуги з охорони об'єкта з підрозділом внутрішніх військ МВС України та загоном «Титан». На підприємстві не сумніваються: столичне начальство було проти. Захищати шлакові відвали, за угодами з підприємством, спробував взятися конвойний батальйон внутрішніх військ. І, треба сказати, з перемінним успіхом: у червні побили й поранили з вогнепальної зброї начальника штабу військової частини.

Хтозна, чи схвалить акт мирного розлучення «Дніпроспецсталі» з орендарями частини шлакових відвалів Господарський суд Запорізької області. Перш ніж винести остаточний вердикт, він ухвалив вивчити справу більш досконально. А поки що, всупереч здоровому глузду і чинному законодавству, нормам безпеки і моралі, на відвалах видобувають метал під коліями для залізничного руху.

Віктор СТЕПОВИЙ.

ІНІЦІАТИВИ

Приз за продажність...

заснував неформальний клуб закарпатських журналістів «Нетаємна вечеря», що за традицією збирається на засідання у популярній в Ужгороді корчмі «Деца у нотаря». Газетярська братія вибрала «Децу» для своїх посиденьок не випадково. Господар корчми — відомий у краї Павло Чучка-молодший. Він — журналіст, політик, філолог, гуморист і кулінар. Тож не дивно, що в його закладі є символічний цвинтар, на якому покоються «чесний офіціант» чи «правдивий журналіст» та інші «анахронічні» для нашого часу типажі. Корчма має і свій псевдонім — «Пивбаза НАТО».

Результатом нещодавніх журналістських посиденьок стало заснування спеціального перехідного призу — порцелянової статуетки «Дівка за викликом» та пачки жовтого паперу. Приз вручатимуть тим редакціям газет, радіо чи телеканалам, котрі нехтують елементарні норми людської етики та моралі. Грошовою винагородою стануть зібрані серед журналістів тридцять гривень — аналог сумнозвісних тридцяти срібняків.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

Підземна «пробка»

Учора на цілу годину було перервано рух потягів від станції метро «Хрещатик» до станції «Святошин» Київського метрополітену. Близько 12.00 у одного з потягів у районі станції «Хрещатик» сталися неполадки, внаслідок чого рух було зупинено. Рух у напрямку станції «Лісова» не переривався. Через годину рух повністю відновився. Причини неполадок з'ясовують.

попередників

якого назбиралося «запитань не на один день».

Досить гостро відреагували Григорій Омельченко і Сергій Головатий на позицію Генпрокуратури у створенні та діяльності двох комісій з розслідування обставин загибелі Георгія Гонгадзе. Посилаючись на низку документів європейських інституцій, вони спростовували заяви про відсутність законодавчої бази для створення міжнародної комісії. Сергій Головатий закликав керуватися принципом верховенства права і водночас наголосив на компетенції Генпрокуратури ініціювати прийняття парламентом поправок і доповнень до чинних законів, які дозволили б, зокрема, залучити до справи Г. Гонгадзе іноземних слідчих і криміналістів, і такі поправки могли б бути ухвалені «дуже швидко». Депутати вважають, що до складу міжнародної слідчої комісії з розслідування справи Г. Гонгадзе мають, окрім членів депутатської комісії, увійти представники рідних журналіста — матері і дружини.

Ще більше обурення парламентаріїв спричинив лист Генпрокурора Святослава Піскуна на адресу Голови ВР Володимира Литвина з пропозицією збільшити чисельність тимчасової слідчої комісії за рахунок... представників пропрезидентських фракцій. Ініціатор створення комісії Григорій Омельченко повідав журналістам, як саме ці фракції ігнорували його прохання делегувати до її складу своїх представників. Та й викладені у листі прокурорські аргументи про можливість у такий спосіб залучити до комісії більшу кількість депутатів-юристів та забезпечення «прозорості досудового слідства», як мовиться, не витримують жодної критики. Бо й справді, чого-чого, а юридичних порад, підказок та «засвічення» тих чи інших обставин у розслідуванні справи Гонгадзе з боку депутатського корпусу прокуратурі ніколи не бракувало. Нинішня прес-конференція — ще одне підтвердження цього.

Анатолій БЕНЬ.

ФОТОФАКТ

Завтра будівельники відзначають своє професійне свято. Напередодні Київська міськдержадміністрація вшановувала працівників будівельної галузі. Керівництво міста нагородило кращих почесними грамотами і цінними подарунками.

На знімку: одна з нагороджених — завідувачка відділу об'єднання «Укрмонолітспецбуд» Олександра Ільченко.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

ПОЛЮВАННЯ

Ні пуху ні пера!

Сезон полювання, який розпочинається сьогодні, о 18-й годині, обіцяє мисливцям на Житомирщині багаті трофеї.

Розгорнутися є де: за обласною організацією Українського товариства мисливців і рибалок закріплено півтора мільйона гектарів польових, лісових та водно-болотних угідь. Побільшало водоплавної птиці: якщо торік було 200 тисяч особин, то цього року — 250 тисяч. Цьому сприяла суха весна: гнізда не позаливало водою. Серед районів, де варто шукати щастя, Радомисельський і Баранівський, адже тут для відтворення мисливської фауни два попередні роки полювання було заборонене. Тепер для цього ж на два роки закриті для мисливців Коростенський і Чуднівський райони.

Останнім часом полювання перетворилося на доволі дороге задоволення. Тому за десять років кількість мисливців в області скоротилася з 16 до восьми з половиною тисяч. А кожен постріл, хай навіть мисливець вполює тільки задоволення від спілкування з природою, поповнює бюджет. Із 600 тисяч гривень доходів, що їх одержала торік обласна мисливська організація, 200 тисяч було перераховано в казну у вигляді податків.

Не треба тільки шукати здобич на дні пляшки, як це нав'язує деяка телереклама. І повсякчас дбати про безпеку. Голова облради УТМР Микола Вергун нагадав про торішній випадок, який затьмарив свято відкриття полювання на одному з водоймищ області: пострілу з човна вистачило, щоб ненадійний плавзасіб перекинувся. Мисливця врятувати не вдалося...

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

ВІСТІ З ЧЕРКАЩИНИ

Знайшли танки. Під водою

У селі Іскреному Шполянського району під десятиметровою товщею греблі знайшли два німецьких танки.

Втім, для старожилів ця звістка не новина. За словами 68-річного сільського голови Костя Лисенка, він добре пам'ятає той зимовий день 1941 року, коли під час переправи через річку Шполку завалився дерев'яний міст і два німецьких «Тигри» з вісьмома танкістами пішли на дно...

Фахівці «Спецтехноекспорту», котрі зацікавилися знахідкою, мають намір підняти машини. До речі, подібна операція вже проводилася кілька років тому в одному з сіл Кам'янського району. Тоді з замуленої річки видобули канадський танк «Валлентайн», котрий зберігається нині в музеї збройних сил Канади.

Чому мовчать телефони

Нині нікого в регіоні не здивуєш тим, що в багатьох бюджетних організаціях не працюють телефони. Причина — неспроможність користувачів оплатити послуги електрозв'язку.

За інформацією прес-служби черкаської дирекції ВАТ «Укртелеком», найбільше заборгували зв'язківцям міліцейські управління області — понад мільйон гривень. Лише на ці кошти, стверджують фахівці, можна придбати і встановити п'ять сучасних цифрових телефонних станцій у сільській місцевості. Незадовільна фінансова дисципліна і в представників Міністерства оборони на Черкащині, прокуратури області, СБУ, управління юстиції.

Отруїлися сурогатом

П'ятеро людей, наймолодшому з яких 28, а найстаршому 58 років, померли в селищі Цибулів Монастирищенського району після вживання невідомої речовини з запахом спирту. Правоохоронні органи почали розслідування трагедії. Каністра з 25 літрами рідини взята на експертизу, **повідомляє наш власний кореспондент Лідія Титаренко.**

Відзнака відкрила шлях до вузу

Золотим призером 33-ї Міжнародної олімпіади з фізики, яка цьогоріч проходила на острові Балі в Індонезії, став 17-річний черкащанин Сергій Нечуйвітер.

В олімпіаді взяли участь 296 юних фізиків з десяти країн світу. З них шестеро — українці. Одразу після оголошення переможців олімпіади хлопця зараховано студентом Московського фізико-технічного інституту. Він навчатиметься безкоштовно. Це третя золота нагорода юного фізика з Черкас. Перші дві він отримав на всеукраїнських олімпіадах. Загалом в його активі близько 30 нагород і відзнак за перемоги на обласних і всеукраїнських змаганнях серед школярів з фізики, математики й хімії, **повідомляє УНІАН.**

ФОТОФАКТ

У виставкому комплексі Одеського морського порту тривають міжнародні виставки «Одеса інтермода 2002» і «Текстиль-Експо 2002». У них беруть участь більш як сто компаній — виробників одягу, текстилю, білизни, фурнітури та аксесуарів із України, Росії, Молдови, Туреччини, Німеччини та інших країн. У рамках виставки відбудеться фестиваль дитячої моди.

Фото Олександра СЕРОГО.

Баварська любов із присмаком гірчиці

Українські посадовці вже звично нарікають, що в Європі Україну не чекають, навіть подекуди чинять штучні перешкоди у її намірах інтегруватися в європейський політико-економічний простір. Але Європа — то не лише Брюссель і Страсбург, Париж і Берлін, ці визнані центри європейського тяжіння... Український євроскептицизм, дійсний чи удаваний, легко розвіюється в Баварії — одній із найрозвинутіших земель Німеччини, яка називає себе «центром нової економіки всієї Європи».

Без перебільшення, Україну тут люблять. Чому? Логічно пояснити це не може ніхто. Це справді щось на кшталт «кохання з першого погляду», але вже на міжнародному рівні. В урядовій канцелярії (до речі, зважте, що сьогодні баварський прем'єр Едмунд Штойбер — найімовірніший наступний канцлер ФРН, чий блок Християнсько-демократичного союзу і суто баварського Християнсько-соціального союзу має чималі шанси перемогти на вересневих парламентських виборах) вам із гордістю нагадають, що вільна земля Баварія, по суті, визнала самостійність України ще до проголошення її незалежності. А візит тоді ще Голови Верховної Ради УРСР Леоніда Кравчука до Мюнхена баварці за мовчазної згоди центрального боннського уряду піднесли до рівня державного. Відтоді діє україно-баварська комісія із співробітництва. Але баварські урядовці воліли б бачитися з українськими візаві частіше, аніж раз на два роки, коли за протоколом збирається комісія...

Одне слово, ця незбагненна баварська любов до України має відчутний присмак місцевої гірчиці — солодкувата, але з кислинкою. І цей інгредієнт постачає українська сторона.

У Мюнхені впевнені, що вже сама післявоєнна історія Баварії — гарний посібник для створення українського економічного дива. Це була традиційно сільськогосподарська провінція, давалися взнаки відсутність природних копалин і нестача енергетичних ресурсів, сяка-така промисловість була зруйнована війною, а зведена «залізна завіса» у 775 кілометрів відрізала Баварію від традиційних ринків збуту в Східній Німеччині та Східній Європі... Амбітна економічна політика, що розпочалася на рубежі 50—60-х рр., стрімко вивела Баварію вперед. Свою економіку баварці називають соціально-ринковою. Від ринку тут —пріоритет приватної ініціативи, вільне підприємництво і вільне ціноутворення. Державне втручання допустиме в антимонопольних заходах, створенні робочих місць та соціальній політиці. Сьогодні пріоритети економічної політики Баварії — це сектор високих технологій, малий та середній бізнес, залучення іноземних інвесторів і підприємців, а також допомога баварському бізнесу у проникненні на світові терени (через консультування та гарантії перед державним банком, аби запобігти банкрутству фірми). Нинішній прем'єр і кандидат у канцлери Едмунд Штойбер тепер прописує баварський рецепт успіху всій країні. Він часто згадує слова колишнього президента ФРН Романа Герцога про баварське поєднання персонального комп'ютера із шкіряними штанцями, тобто «і нового не цуратися, і своє традиційне зберігати».

Щороку 20 українців проходять стажування в баварських компаніях. І в Мюнхені чекають, що набуті ними знання та досвід ще прислужаться розвиткові економічної співпраці з Україною. Те, що європейська інтеграція України може просуватися через Баварію, теж не є перебільшенням. Баварські представництва діють в усіх країнах—кандидатах на вступ до Євросоюзу. В міністерстві економіки, транспорту та технологій Баварії відзначають, що вони частіші гості в Україні, аніж українці в Баварії. І їздитимуть далі. І терпітимуть не вельми добрий готельний сервіс (тут нам уже ставлять за приклад нову казахстанську столицю Астану і навіть... Улан-Батор у Монголії). За даними міністерства, 17 тисяч баварських фірм хочуть мати контакти з Україною. А 18 мільйонів уже інвестованих євро вважають непоганим імпульсом для початку.

Українці, звісно, не проти насолодитися баварською гостинністю. Але їхні нечасті візити, схоже, пояснюються не лише браком коштів на відрядження, а й відсутністю результатів у вже погоджених спільних проектах. Керуючий міністерський радник Бернд-Йоахім Пантце довго перераховує список «завалених» українською стороною домовлених проектів з морського транспорту, повітряного сполучення, енергетики, модернізації автобусів, розробки електролокомотиву, реконструкції Одеського аеропорту... Що нам залишається робити, каже герр Пантце, тільки сісти й написати звіт в урядову канцелярію, що нічого не зроблено... Багато сподівань покладали баварці на співробітництво з Харківською областю, але тільки-но домовилися, як прийшов новий губернатор, і баварські проекти його чомусь не зацікавили. Баварські урядовці щиро радять українським колегам нехитрий рецепт контролю за виконанням прийнятих рішень: через кожні два тижні вимагати детальний звіт про хід реалізації ухвалених проектів.

Цікаво, що баварський уряд виступає і головним пропагандистом українського бізнесу на місцевому ринку. Тут не можуть збагнути, чому українські підприємства не беруть участь у баварських ярмарках, де загалом збирається до півтори тисячі учасників з усього світу. Те ж таки міністерство економіки, транспорту та технологій готове навіть покрити українцям витрати. Інакше, запевняють, потрапити на німецький ринок неможливо. «Доходить до того, що наші співробітники пишуть до місцевої преси матеріали про Україну та її можливості», — розповідає відповідальний за міжнародні операції компанії «Сіменс» Карл-Гайнц Грубер.

Інша істотна перешкода для прямих баварських та загалом німецьких підприємців в Україну — слабка банківська система. У банку HVB (єдиному німецькому банку, який уже працює в Україні, щоб допомогти німецьким бізнесменам на українському ринку) пояснюють: їхні клієнти потребують такого ж сервісу, як будь-де в Європі, але чинне українське законодавство значно обмежує таке обслуговування.

Отже, Баварія все ще сподівається на взаємність почуттів. Аби кислинка місцевої гірчиці смакувала лише до знаменитих баварських білих сосисок.

Ігор СЛІСАРЕНКО,
спеціально для «ГУ».

Винахідливий імам

У центральній мечеті турецького міста Болу різко скоротилася кількість парафіян під час намазу щоп'ятниці. Стурбований імам з'ясував, що причина цього дуже банальна. Виявилося, що після відправлення молитви парафіяни недораховуються... свого взуття. Як відомо, перш ніж увійти до мечеті, віруючі залишають взуття біля входу. Винахідливий крадій вирішив скористатися цією обставиною. Усі спроби імама спіймати злодія і повернути парафіям у лоно своєї мечеті закінчувалися безрезультатно, поки хтось не порадив йому встановити біля входу в храм приховану телекамеру. Втім, вистачило просто попередження про наявність камери, і крадіжки припинилися.

Усе було б гаразд, але тепер взуття почало зникати в сусідній мечеті...

У Бандераса є друга сім'я

Такий висновок зробила п'ятирічна дочка популярного іспано-американського актора Антоніо Бандераса після того, як подивилася новий татків фільм.

Зірці довелося переконувати Стеллу, що актори, які грають його дітей у фільмі, просто роблять вигляд. Дочка актора та його дружини американської актриси Мелані Гриффіт недовго сумнівалася й повірила в те, що у її батька немає таємної сім'ї. Як заявив Бандерас, попри її побоювання, фільм їй сподобався.

До речі, саме сьогодні улюбленець багатьох жінок світу (і українки тут — не виняток) відзначає своє 42-річчя. Хосе Антоніо Домінгос Бандерас — таке повне ім'я актора — народився в іспанському курортному місті Малага. Нині там є набережна, названа на його честь. Батько був поліцейським, а мати вчителькою. Антоніо розчарував батька, коли сказав, що мріє стати актором. Адже спочатку він думав про кар'єру футболіста, але після того, як зламав ногу, змінив свої плани.

Він навчався в Мадриді в Академічній школі драматичного мистецтва і дебютував у Національному театрі в Мадриді. Іспанський режисер Педро Альмодовар помітив талант молодого Бандераса, і за дев'ять років зняв п'ять фільмів з його участю, в тому числі й «Жінки на межі нервового зриву» та «Зв'яжіть мене!».

Дебют у Голлівуді розпочався з фільму «Королі Мамбо», де Бандерас зіграв з Армандом Ассанте. Проте фільм не мав особливого успіху. Зате наступні фільми: «Філадельфія», «Інтерв'ю з вампіром», «Маска Зорро», — принесли акторові світову славу і визнання.

Бандерас був двічі одруженим. Уперше — з іспанською актрисою Аною Леза, вдруге — також з актрисою і мультимільйонершею Мелані Гриффіт, котра зіграла з ним у фільмі «Двоє це занадто».

Фото АП.

Нині Бандерас один із найзатребуваніших акторів Голлівуду. До речі, 59-й Міжнародний кінофестиваль у Венеції відкриється 29 серпня показом фільму Джулі Теймор «Фріда», головні ролі в якому виконали латиноамериканка Сальма Хаєк та Антоніо Бандерас. Цей фільм фахівці вже охрестили відкриттям фестивалю поряд з новою роботою Стівена Содерберга з участю Джулії Робертс і Девіда Духовни...

Отож крихітка Стелла не помилилася і в її татка є друга сім'я. Сім'я на ім'я «кіно».

Яна СТАДІЛЬНА.

ВІДВЕРТА ДУША

Агент-імпотент?

Московський бомонд смакує сенсаційну новину: відомий артист Михайло Козаков («Людина-амфібія», «Покровські ворота», «Здрастуйте, я ваша тьотя») співробітничав з КДБ. Про це він зізнався сам, надрукувавши свою сповідь у журналі «Мистецтво кіно». Почав писати він ще в 1979 році, але надав розголосу лише тепер.

КДБ завербував нового агента у боротьбі з американським імперіалізмом 1956 року. «Конкретне завдання я отримав лише в 1959 році, — згадує Козаков. — Я мав увійти у статеві відносини з американською журналісткою на ім'я Коллет Шварценбах, сам не знаю, для чого. Виконати завдання мені не вдалося, про що написав письмовий звіт, підписаний моєю кличкою». Причину провалу завдання агент не пояснює. І тепер журналісти шукають жінок, знайомих з Козаковим у ті роки, щоб дізнатись, яким він був мужчиною.

Більше конкретних завдань агентові Козакову, який не впорався, начебто не давали. Але після прийомів в американському або посольствах інших країн, куди запрошували знаменитість, йому телефонували «з контори», призначали зустріч на конспіративній квартирі. При цьому, на чому особливо наголошує Козаков, наші люди та їхня поведінка «контору» не цікавили.

Ось саме в цьому останньому й сумнівається вільний артистичний люд і вважає, що, полегшивши свою душу, Козаков переклав тяжку ношу на тих, з ким він працював і спілкувався за часів, коли КДБ контролював кожен крок і кожне слово письменників, художників та артистів.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Москва.

Такого нема більше ніде

Це — четвертий за розміром острів на планеті й найбільший острів Індійського океану. Він відрізаний від Африки протокою. А найдивовижніше та найнеповторніше тут — тваринний і рослинний світ.

Ідеться про Мадагаскар, адже місцеві тварини та рослини не зустрічаються більше ніде. І це не один—два види, а 10 тисяч! Тільки на Мадагаскарі живе більше половини з усіх наявних на планеті видів хамелеонів. Один із них — брукезія — такий малий, що може легко вміститися на кінчику великого пальця руки. Унікальні й такі рептилії, як промениста і дзьобогруда черепахи. Проте візитною карткою острова є все-таки лемури.

Фото АП.

Мадагаскар було заселено племенами малайсько-індійського походження на початку I ст. Їхні нащадки й тепер становлять більшу частину населення країни. А першим європейцем, який ступив на землю острова, був португальський капітан Дієго Діас, котрий прямував до Індії 1500 року. Вважається, що сьогоднішній день, 10 серпня, є датою відкриття Мадагаскару Діасом.

Спроби колонізувати Мадагаскар (здебільшого безуспішні) впродовж XVII ст. робили англійці, португальці та французи. 1896 року внаслідок народного повстання він був оголошений французькою колонією, а через 62 роки дістав право самоврядування і назву Малагасійська Республіка. 26 червня 1960 року країна отримала повну незалежність, а п'ятнадцять років потому перейменована Демократичну Республіку Мадагаскар. Тоді ж було введено заборону на діяльність політичних партій, яку скасували лише 1993 року.

Яна ОСАДЧА.

Неймовірно здоровий

Напередодні нинішньої відпустки президент США пройшов щорічний медогляд. З'ясувалося: 56-річний Джордж Буш абсолютно здоровий. Лікарі вважають, що це цілком можна пояснити, оскільки Буш — великий прихильник здорового способу життя. Він щодня бігає підтюпцем і займається фітнесом. У червні президент навіть влаштував спільний забіг усіх співробітників Білого дому. Зрозуміло, взяв участь у ньому й сам.

Під матрацом

Аргентинці зберігають «під матрацом» щонайменше 28 млрд. доларів, повідомляє статслужба країни. В банку це робити небезпечно після запровадження урядом обмежувальних заходів для врятування фінансової системи. Їх наслідком стала неможливість зняти гроші з банківського рахунку. Фахівці вважають, що мине не менш як десять років, перш ніж аргентинці знову повірять своїм банкам.

Комунікабельний індик

ПОБАЧЕНЕ В ДОРОЗІ

Нещодавно я навідався до своїх батьків у селі Вікно Заставнівського району Житомирської області. Бачу: на межі нашого городу стоять якісь люди. Дехто почухує потилицю, інші весело регочуть. А поряд з ними, поважно роздувши своє пишне оперення, походжає індик. Наблизившися до гурту, упізнаю своїх сусідів. Що за чудасія заінтригувала їх?

Виявилося, розпалила їхню цікавість дивна поведінка птаха. Індик вибіг з обійстя, почав загравати з людьми, галантно підходив до кожного з них, тручись своїми ситими боками об ноги. При цьому щось безперестанку белькотів. Його родичі в цей час обачливо витримували дистанцію між гуртом. І либонь так собі мізкували: чого цей дурепа заграє з незнайомцями, вони ж на нього вже давно ножа гострять?

А й справді: чого так ластився до людей цей індик? Причина його поведінки крилася в тому, що неподалік біля курника сиділа на яйцях індичка. Отож птах своїми діями відволікав увагу присутніх від її гнізда.

До речі, так чинять багато пернатих, коли їхнім домівкам у пору гніздування загрожує небезпека. Особливо майстерно відволікають людей від своїх гнізд жайворонки. Вони кружляють довкола непроханого гостя, сідають на близьку відстань від нього, себто роблять усе можливе, аби відвернути увагу прибульця від своєї домівки

Фото автора.

Василь БАБУХ.

Їм би статус всеукраїнських...

ТУРИЗМ

Станція юних туристів у Кам'янці-Подільському — одна з кращих в Україні. Цього року вже всьоме місцеві родинні династії скелелазів на чолі з директором станції Тетяною Атаманюк разом із колективом ентузіастів організували й провели змагання «Кам'янецькі скелі». Арбітр, киянин Олександр Калінкін, вніс пропозицію про надання цим змаганням статусу всеукраїнських. У Кам'янці команди мають змогу помірятися силами на дистанціях третього класу (норматив кандидата у майстри спорту).

Нещодавно Атаманюк започаткувала пошуково-рятувальну дистанцію, що стала найпопулярнішою серед учасників змагань. Із необхідним спорядженням допомогли благодійники з Німеччини через товариство «Кам'янець-Подільський — Вісбаден» Раїси Павлюкевич. Постійними меценатами змагань є приватний підприємець Мирослав Мошак та керуючий філією банку «Аваль» Ігор Пулавський, який сам колись піднімався на Ельбрус. Місцевий турнір узяла під свій патронат громадська організація «Партія відродження Кам'янця-Подільського».

Якби Укрдержцентр туризму і краєзнавства учнівської молоді посприяв піднесенню змагань «Кам'янецькі скелі» на вищий рівень, це дало б поштовх для підвищення категорій суддів, відкрило б нові можливості для учасників.

Віра ШПИЛЬОВА.
Хмельницька область.

ВИСТАВКИ

Легенький дотик до краси

У столичному Домі архітектора відбулася перша персональна виставка живопису інженера-архітектора, учасника Великої Вітчизняної війни Михайла Пузія. Організувати її вдалося лише на 78-му році життя автора. Раніше, в дні святкування Дня Перемоги, він брав участь у виставках ветеранів-архітекторів...

Робіт усього 60. Квіти, натюрморти, пейзажі, кілька портретів. Почав малювати їх Михайло Денисович з 1947 року. Та захоплення красою і бажання переповісти про неї за допомоги полотна та фарб (особливо олійних, від запаху яких він просто божеволів) було завжди. В дитинстві його кімнату прикрашали малюнки, а нині стіни невеличкої квартири завішані картинами.

Більшість з них — пейзажі. Та дещо дивні, ірреальні, неземні. Автор не бачить негативу, точніше, не помічає його. Він малює світ, органічною часткою якого чітко відчуває і себе. А світ цей яскравий, незатьмарений, гармонійний. Фарби він бере лише світлі, лагідні, теплі.

...Михайло Денисович вже на пенсії. А кілька десятків років тому під його керівництвом та за безпосередньої участі було запроектовано і збудовано велику кількість санаторно-курортних об'єктів в Україні та Молдові.

Лілія ПРІЛЬ.

НАМІРИ

Гетьманові, акторці і вірній дружині

Досі в Одесі, вельми багатій на різні пам'ятники (від Дюкові до «Дванадцятому стільцю»), особу Богдана Хмельницького не було увічнено. Міськрада вирішила виправити становище і ухвалила рішення про спорудження гетьманові пам'ятника. Його невдовзі, до річниці незалежності України, встановлять на початку однойменної вулиці. У стислі терміни спорудять у місті ще два пам'ятники — відомій акторці німого кіно Вірі Холодній та дружині моряка з дитям на руках, яка очікує з морського походу чоловіка. Їх намічено відкрити 2 вересня — у день заснування міста.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Шахти купують техніку, що була в користуванні, як нову

ТЕНДЕНЦІЇ

Шахтарі дедалі частіше нарікають, що вугільна техніка геть зносилася. На одній із шахт ДХК «Луганськвугілля» комбайн, від якого в основному залежить вуглевидобуток, «доживає останні дні».

Питання про нове придбання було майже вирішено. ЗАТ «Горлівський машинобудівний завод» — єдиний в Україні виробник вугільних комбайнів. Але керівники шахти і холдингу «клюнули» на пропозицію якоїсь фірми купити в неї комбайн на 40 тисяч дешевше від вітчизняного. Фірма гарантувала: техніка абсолютно нова і документи в порядку. Ледве зібравши 220 тисяч гривень, шахтарі переказали гроші відправникові. Комбайн отримали одразу. Але коли запустили, то його вистачило лише на п'ять хвилин: вийшов з ладу електродвигун. Після ремонту він зламався знову.

Відповідь, отримана співробітниками УСБУ на їхній запит Горлівському машзаводу, підтвердила припущення: такий самий вугільний комбайн, придбаний однією із шахт Донецької області, досі працює справно. А щодо обладнання, реалізованого комерсантами шахті ДХК «Луганськвугілля», то воно, як з'ясувалося, було складене не на заводі, а в кустарних умовах підпільного цеху. Комплектувальні для нього або викрадали, або знімали з комбайнів, що вийшли з ладу.

Проведені оперативно-розшукові заходи дали змогу зробити висновок: купівля шахтної техніки «з підпілля» була не випадковістю, а результатом змови посадових осіб шахти, холдингу та керівників комерційної структури. Причому в оперативників є підстави вважати, що в області це не єдиний випадок розкрадання коштів шляхом поставки на шахти за підробними документами обладнання, яке вже було в користуванні.

Алла АНТИПОВА.
Луганська область.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Їдальня для найнужденніших

Благодійну їдальню для ветеранів та інвалідів Великої Вітчизняної війни відкрили в селищі Буча на Київщині. Тепер вони обідатимуть там щодня, крім неділі. Талони на харчування видає місцева рада ветеранів. Селищний голова А. Федорук планує згодом відкрити тут і медико-соціальний центр для малозахищених.

ВІСТІ З ПОЛТАВЩИНИ

Наші штани пасують американцям

ВАТ «Лубенська швейна фабрика «Лубенчанка» нині виконує замовлення своїх американських торгових партнерів. Це — чоловічі та жіночі куртки, спідниці й штани, які лубенські швачки шиють із заморських матеріалів. Угода із зарубіжними клієнтами дає колективу змогу стабільно працювати, вчасно отримувати заробітну плату, сплачувати податки.

Світитиме не лише сонце

Проблему вуличного освітлення активно й успішно розв'язують у Комсомольську, де торік розпочали реконструкцію всієї освітлювальної системи. За сучасними технологіями електрокабелі прокладають під землею, лампи замінюють на нові, меншої потужності, але не менш яскраві, чим досягається значне енергозбереження. Перший етап реконструкції завершено днями на всіх головних вулицях міста. Коштувало це міському бюджетові 250 тис. гривень.

«Універсальні» світлофори

Радикальне розв'язання «світлофорної» проблеми пропонують фахівці Полтавського виробничого підприємства «Універсал», що діє при Українському товаристві глухих. Заміною традиційних джерел світла напівпровідниковими кристалами не лише досягнуто триразової економії електроенергії, а й істотно підвищено безпеку на перехрестях і переходах. Що засвідчили експериментальні «моргайки», встановлені на перехресті головних магістралей обласного центру. Випуск оригінальних розробок налагоджують на місцевих підприємствах.

Друга молодість «Старого Миргорода»

Продукцію ЗАТ «Миргородський завод мінеральних вод» знають далеко за межами України. За чотири останніх роки обсяги продажу води збільшено на 44 відсотки. Найпопулярніші — мінеральна «Миргородська», столова газована «Сорочинська», питна «Старий Миргород». На заводі проведено повну реконструкцію, встановлено сучасне обладнання провідних іноземних фірм, що дозволяє «Миргородській» і надалі залишатися королевою мінеральних вод країни.

Не зівай, Химко...

Із 128 автомобілів, викрадених в області з початку року, співробітники міліції знайшли і повернули власникам 88. Промовиста деталь: кожне п'яте викрадення сталося через те, що водій, вийшовши з машини, залишав її без нагляду, а то й із заведеним двигуном чи навіть ключами в замку запалення, **повідомляє наш власний кореспондент Григорій ГРИНЬ.**

«Сорочинський», як завжди, обіцяє потішити

Особливо щедрим на сільськогосподарську продукцію і промислові товари вітчизняних виробників обіцяє бути нинішній Сорочинський ярмарок на Полтавщині. Уже тепер, коли триває підготовка до цього масштабного торгового дійства, тисячі підприємців з різних регіонів України та із-за кордону виявили бажання взяти в ньому участь. Тільки з Російської Федерації на старовинний Жабокрицький майдан прибудуть представники восьми губерній. Є заявки і від бізнесменів Білорусі, Молдови, багатьох інших країн. За словами організаторів, для всіх буде створено найсприятливіші умови. Над цим спільно з полтавцями працюють фахівці Національного комплексу «Експоцентр України» —державної структури, яка координує роботу всіх найважливіших виставкових заходів національного рівня. Віднині, згідно з домовленостями, «Експоцентр постійно» опікуватиметься національним Сорочинським ярмарком, **запевняє Укрінформ.**

ФОТОФАКТ

На Полтавщині в райцентрі Решетилівка відкрито перший в області Будинок учителя.

На знімку: **під час урочистого відкриття символічний ключ від споруди вручили завідувачці Ганні Голуб.**

Фото Павла ЗДОРОВИЛА (Укрінформ).

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

А трейдерам сказати: зась!

Вінець цьогорічних жнив на Миколаївщині — 2 мільйони 400 тисяч тонн зерна. Збиральну кампанію провели за 18 днів. Такого ще ніколи не було.

Підсумки жнив коментує голова облдержадміністрації Олексій ГАРКУША:

— Коли торік область зібрала 2,8 мільйона тонн, дехто нам закидав: мовляв, «виїхали» на добрій погоді та на розширеному клині зернових. Нині, скажемо прямо, грунту для подібних «аргументів» немає. Дощів не було практично чотири місяці. За висновками спеціалістів, саме через це ми недобрали 600—700 тисяч тонн.

Випадковостей тут немає. Базу нинішнього врожаю заклали ще торік, враховуючи попередній досвід: насіннєвий матеріал — не нижче другої репродукції. Підживили у 2,5 разу більше площ. Всі масиви обробили гербіцидами — хто бачив наші поля, не спостерігав там бур'янів. Стислий термін збирання зумовила насиченість технікою: цього року на жнивах працювали півтори тисячі комбайнів, що майже вдвічі більше, ніж минулого. Завчасно уклали угоди з північними регіонами.

У нашому, південному, регіоні на кожних п'ять років припадає чотири посушливі. Люди на це вже психологічно налаштовані. Повинен сказати, нинішні жнива не були «битвою за врожай». І коли ми розробляли стратегію, визначали пріоритети, дійшли висновку, що в нашій природно-кліматичній зоні зерновиробництво —головний напрям. Хоч би як там складалася кон'юнктура світового та європейського ринків. Озимі чудово використовують

зимову вологу, літньої тут практично не буває, тому на ярі не дуже розраховуємо.

Напрям, вважаю, єдино правильний. Тонна соняшнику дає 700 гривень мінус 400 — витрати (а ще ж землю виснажує!). А ячмінь цього року ми почали реалізовувати по 370—380 гривень за тонну (зараз 350—360). Фуражне зерно (хоча за нинішньої високої якості його так не хочеться називати) — 300—320 гривень. За собівартості 140—150 грн. зерно рентабельне на 100 і більше відсотків.

Розпорядитися як належить урожаєм область зуміє. На продовольчі потреби необхідно 150 тисяч тонн, насіннєва частина становить 200 тисяч, близько 300 тисяч тонн піде у тваринництво. А близько півтора мільйона тонн можемо реалізувати. Ось тут і проблеми...

Цінову політику потрібно регулювати, безумовно, економічними важелями, але з позицій державних інтересів. Не можна дозволяти трейдерам робити погоду. Зрозуміло, ціни на ринку коливатимуться, але драматизувати цей фактор не слід. Ринок зерна відомий: Іспанія, Португалія, Італія, Північна Африка, Південно-Східна Азія... Чому б не побувати там урядовим делегаціям, українським бізнесменам? Треба мати своїх українських трейдерів, а не користуватися послугами фахівців іноземних компаній, які «вимивають» кошти з державного бюджету.

Чи працюватиме заставний механізм закупівель — це питання. Поки що активності в цьому напрямі не бачу, механізм вочевидь відпрацьований. Треба шукати варіанти.

Одна з нагальних проблем — забезпечення зернозбиральною технікою. Свого часу великою помилкою було розпорошення коштів по різних підприємствах — у Херсоні, в Олександрії... Впевнений: потрібно сконцентрувати зусилля в одному місці, випускати український комбайн (нехай і на базі тієї ж таки «Ниви», але новий), тоді можна буде сказати, що вирішено одне зі стратегічних державних завдань.

До першого серпня в області підготовлено до сівби 100 відсотків площ, такого ми ще ніколи не досягали. Земля набирається сил для нового врожаю. До початку вересня піднімемо половину площ, запланованих під зяб.

А основним напрямом подальшої роботи залишається інтенсифікація кожного з майже мільйона гектарів зернових. Уже сьогодні є господарства, які одержують по 60 центнерів з гектара. А це — крок до підвищення прибутковості. В економіці важливішого аргументу ще ніхто не винайшов.

Записав **Анатолій РОМАНЮК.**

Миколаїв.

СИТУАЦІЯ

Горить стерня, а з нею і лісосмуги

Нинішнього року на Луганщині почастішали випадки самовільного спалювання стерні після збирання врожаю. Замість орання та культивації, що потребують витрат, керівники обрали дешевший спосіб. А щоб не нести відповідальності, до справи залучають людей, які не працюють у конкретному господарстві. Таким чином, зазвичай затримати зловмисників не вдається.

Адже вогонь знищує всю мікрофлору, часто поширюється і на лісопосадки. Вже пошкоджено і знищено 90 таких ділянок (найбільше у Кременському та Новоайдарському районах). До речі, зелені захисники допомагають зібрати з кожного гектара на 4—5 центнерів урожаю більше.

Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Сорок шість обжинків Кротіка

У Сергія Кротіка, директора аграрної виробничої фірми «Мрія», що у Соколі Кам'янець-Подільського району, нині сорок шості жнива. Незмінно господарює. Починав головним зоотехніком після закінчення технікуму. А «припрартувала» Сергія колись до Сокола десятикласниця Соня, до якої повернувся, відслуживши на флоті. «Не кочівник», «не кар'єрист», «сільський дипломат», «батько» — такі епітети на адресу директора висловили односельці.

Цього року Хмельниччина свій перший сніп зажинала у Кротіка.

— Тут ще раз довели: де є господар і працюють спеціалісти, занепаду не буде, — сказав голова облдержадміністрації Віктор Лундишев.

І мені не раз доводилося чути, як у різних куточках району селяни, дорікаючи своїм горегосподарям, говорили: «А Кротік платить!»; «А в Соколі не розвалили...» Свого часу Сергій Микитович не дозволив розтягнути господарство, прикриваючись реформуванням аграрного сектору.

Сокіл рік у рік дає дедалі вищі врожаї різних культур. Цьогорічний 800-гектарний лан озимої пшениці віддячив 61 центнером з гектара, ранні зернові дали по 52,9. Та й череда тут неабияка: 1700 голів.

Знайомимося з містом. Один одного змінюють сучасна школа, ошатний адмінбудинок, палац культури, водогін до осель та господарчих споруд, асфальтована дорога, млин, пекарня, крупоцех. Тож стимул до праці у сокільчан є. За рахунок цьогорічного врожаю планують здійснити свою мрію: провести з Чернівецької області газ. А головним козирем Кротіка, за визнанням його колег, є не технології, а кадри, які дбають про технології.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: усьому голова — хліб у руках господаря, заслуженого працівника сільського господарства України Сергія Кротіка.

Фото Станіслава **СТОЯНОВСЬКОГО.**

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З «ГУ»

Розірвання договору оренди

Чи можна розірвати договір про оренду земельної частки, якщо термін його дії закінчується через два роки?

Микола ІЛЬЯШЕНКО.

Вінницька область.

Припинити дію договору оренди земельної частки можливо або за взаємною згодою сторін, або за рішенням суду.

Так, на вимогу однієї зі сторін договір оренди може бути достроково розірваний за рішенням суду в разі невиконання сторонами їхніх обов'язків, у разі випадкового знищення чи пошкодження об'єкта оренди, яке істотно перешкоджає передбаченому договором використанню земельної ділянки, а також на підставах, визначених Земельним кодексом України, Законом України «Про оренду землі» та іншими законами України.

Перехід права власності на орендовану земельну ділянку до іншої особи, а також реорганізація юридичної особи — орендаря не є підставою для зміни умов або розірвання договору оренди, якщо інше не передбачено договором оренди.

Також договір оренди земельної частки землі автоматично втратить чинність у разі, якщо ви виділите свій земельний пай у натурі й оформите державний акт на право приватної власності на землю. Оскільки у такому разі змінюється об'єкт оренди. А отже, об'єктом оренди буде не ваша частка (пай) у загальному масиві земель, а конкретна ділянка з чітко визначеними межами.

Якщо після виділення земельного паю у натурі й оформлення державного акта на право приватної власності на землю ви й далі хочете здавати свою землю в оренду, то мусите укласти новий договір. При цьому маєте знати, що на відміну від договору оренди земельного паю, який не потребує нотаріального засвідчення, а лише реєструється в сільраді, відповідно до п. 3 ст. 13 Закону України «Про оренду землі» договір про оренду земельної ділянки укладений строком до п'яти років посвідчується нотаріально за її місцезнаходженням за бажанням однієї зі сторін договору, а договір, укладений на строк більше п'яти років, потребує нотаріального засвідчення в обов'язковому порядку. Також необхідно зареєструвати договір оренди земельної ділянки в місцевому органі земельних ресурсів.

Марина КОВАЛЬЧУК.

Позичаєш чужі,

ПРОБЛЕМА

Керівник підприємства, як і мінер, помиляється тільки раз — коли бере кредит.

(Сучасна приказка).

Кредит до боргів доведе

За переказами, історія млинзаводу в Новій Чорторії на Житомирщині починається з... пожежі. Начебто півтора століття тому в одного німця на цьому місці вже був млин, та він спалив його, уміло імітувавши прикру випадковість. На одержану страховку споруду відновив. Тепер сюди хоч екскурсії води — добротно вміли колись робити.

Знаючи передісторію, про пожежну безпеку в колективі дбають. Та все-таки «згоріли». А почалося з того, що взяли кредит, який успішно повернули. Віддали й другу позику. Без вагань ризикнули втретє — перед жнивами. Звідки керівники ВАТ «Новочорторийський млинзавод» могли знати, що ціна на зерно впаде так різко? Торішній високий урожай став для цього підприємства катастрофою — дав мільйонний борг. Знайшли нового керівника, та він уже на четвертий день зібрав людей: «Вибачайте, з такими боргами не впораюся». Іншому керівникові перед цьогорічними жнивами довелося сушити голову: де взяти 20 тисяч гривень на газацію приміщень. І це на підприємстві, яке торік перерахувало тільки до бюджету району 200 тисяч гривень. Тепер тут розраховують лише на давальницьке зерно й надійного партнера — ВАТ «Житомирхліб», якого ніколи не підводили з якістю. Та щоб розімкнути коло, потужності треба завантажити якомога повніше: від цього залежить собівартість борошна...

Багатий марно не ризикує

Історія з млином згадалася, коли слухав розповідь директора приватної агрофірми «Дружба» Черняхівського району Івана Бовсунівського. Торік тут узяли в кредит 126 тисяч гривень — успішно розрахувалися. Значну частину 37-відсоткової ставки погасила держава. Прибутки сягнули за півмільйона гривень, рентабельність — понад 50 відсотків. Але чому цього року вирішили грошей у кредит не брати? Тільки тоді, як настане час сушити хміль і треба буде чимало солярки для сушарок, планують відкрити кредитну лінію — позичені на короткий час гроші обходяться значно дешевше.

Найкращі господарства області так і роблять: користуються кредитними коштами в пік потреби, а потім швидко їх повертають. Звісно, для цього треба мати щось на продаж, щоб до каси щодня надходила свіжа копійка.

— Повернення грошей прямо лягає на собівартість продукції, — нагадав Іван Павлович. — Кредити господарству потрібні, але довгочасні, щонайбільше під сім відсотків річних.

Звернув увагу Іван Бовсунівський і на інший цікавий момент. Сільгоспвиробник мусить платити банкові за користування його коштами до трьох відсотків за місяць.

Усе, як минулого століття

РЕАЛІЇ

Сільська глибинка гнітить. Що далі від райцентру (міста, річки, моря), то життя там безвихідніше.

Мар'янівка хутором не стане?

У Приазовському районі це найочевидніше. Скажімо, Мар'янівка має перспективу стати хутором. Добра третина села в руїнах, дороги саме час запропонувати військовим для проведення танкових навчань. Із соціальних об'єктів там аж два магазини, що є і клубом, і бібліотекою, але найчастіше місцем п'яного розгулу.

Часу в мешканців — вочевидь з надлишком. А причина банальна — в селах колишнього радгоспу після кількох реформувань немає(!) сільгосппідприємства. Свої паї, кому пощастило, мешканці Мар'янівки та сусіднього Новоспаського віддали місцевим фермерам або міцним господарям із сусідніх сіл. Такі поняття, як «ферма», «свинарник», «гараж», «рільнича бригада», геть зникли. В пам'яті народній надовго залишиться тільки прізвище Сулименка — останнього керівника господарства, за якого машинно-тракторний парк «роз'їхався» по дворах, а приміщення, майно та обладнання «рознесено» (мабуть, вітром) у різних напрямках. При цьому багато трудівників, котрі віддали землі все життя, залишилося без майнових паїв.

— На щастя, господарств, яким вочевидь не пощастило на порядних керівників, у районі одиниці, — скрашує моє враження голова райдержадміністрації Микола Калаянов. — А перспектива в згаданих селах є. І пов'язана вона з плановим там видобутком залізної руди для Маріупольського комбінату. А дорогою невдовзі самі займемося...

Степанівка Перша. Не в усьому

Доки мар'янівці чекають робітників шляховоексплуатаційної дільниці, проїдемо до моря. Дорога до нього чудова, а села обабіч траси — просто диво. Порівняно з Мар'янівкою, звісно.

Зупиняємося в Степанівці Першій. Не випадково, зізнаюся, тут «якір» кинули. Прохання в мене було до Миколи Калаянова: показати село, де все збережено, і, може, навіть примножено. Де видно творчість і не тхне мертв'ятиною.

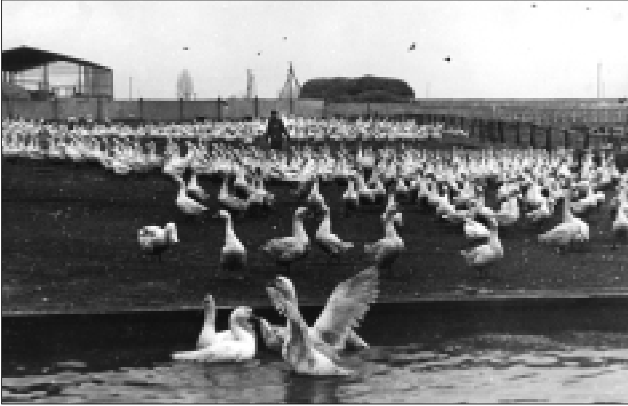
З моря дув вітер і я налаштувався було піти на берег, збадьоритися після дороги. Але хазяїн становища генеральний директор ТОВ «Агрофірма Степанівка» Олександр Чубенко розпорядився посвоєму. Він повіз гостя на сільський м'ясопереробний комплекс.

— Почнемо з того, що примножили, — скромно заявив керівник. І наче ненароком подав аркуші з переліком вироблюваної продукції та цінами на неї.

Цех, де працюють 22 особи, випускає 600 кілограмів ковбасних виробів за зміну (а може, й дві тонни). В його асортименті — 57(!) видів м'ясних виробів за ціною від 4,39 грн. до 33,41 (оптова — відповідно 3,33 і 25,31 грн.). У ТОВ на відгодівлі 2500 голів ВРХ і стільки само свиней, 1000 курей, 1400 маточних гусей. До речі, м'ясопереробний комплекс зведено спільно із «Запоріжсталлю». Запитання є?

Є, але стосовно цеху з переробки риби, який через дорогу.

— Його ось-ось запустимо, проектна потужність 375 тонн на рік, — розповідає Чубенко. — Власними силами виловлюватимемо 300 тонн тюльки, бичка, судака, хамси тощо.

Рибу будуть коптити, в'ялити, маринувати, закривати в банки та вакуумні упаковки. Ось вам 20 робочих місць. А ще 15 сільчан працюватимуть у цеху з переробки молока...

Їдемо і їдемо селом, в якому 1300 мешканців. Помічаю, багато хто з них везуть, не приховуючи, на велосипедах мішки з...

— Так, несуни — наше лихо.

— Та за такої кількості рабсили...

— Звільнити просто. Кого на його місце взяти?

Я ахнув: у Степанівці Першій дефіцит кадрів. Та ви тільки гукніть тих самих мар'янівців... Утім, не поїдуть. Голим, босим, але власним подвір'ям...

Ходимо-бродимо по свинарниках, фермах, заглядаємо на птахофабрику. Кормів достатньо, люди при ділі, тварини доглянуті.

— Агрофірма — в десятці кращих за врожайністю, — розповідає Микола Калаянов. — Тут торік і нинішнього року зібрали по 50 з лишком центнерів пшениці з гектара. Гарних показників добиваються сільчани і в тваринництві. Одне слово, збереглося господарство після реформацій усіляких. У ньому й зерносховища цілісінькі, й автопарк (він нещодавно поповнився двома комбайнами і трактором). Виноградник на 21 гектарі заклали, сад черешневий (тут уже держава розщедрилася на грошенята).

Виходить, усе тут, як наприкінці минулого століття? Крадіжки, дисципліна кульгає, бо місцем багато хто не дорожить. Знову-таки соціальний момент — об'єкти соцкультпобуту, як завжди, потребують оновлення. І хоча це парафія вже сільського голови, але ж бо господарство завжди допомагало. Допомагає й тепер, але через силу. Кожна копійка на рахунку.

— Щодня реалізуємо молока на три тисячі гривень, м'яса на шість, півтори тисячі — за рибу, — ділився «заробітками» гендиректор. — А про витрати казати? Мабуть, не треба. Досить того, що їх знають 370 працюючих членів ТОВ.

— З жиру не дуріємо, — кинув, усміхаючися, «пастух» гусей на запитання «Як ся маєте?»

У Чубенка, кажуть односельці, як і в кожного, є характер, свої принципи, плюси та мінуси. Головне — він Хазяїн.

Такого б до Мар'янівки...

Іван ІЛЛЯШ.
Приазовський район Запорізької області.

ОДНИМ АБЗАЦОМ

Дніпропетровська область більш як на третину перевиконала план зі збирання ранніх зернових. Як повідомив заступник начальника головного управління сільського господарства і продовольства облдержадміністрації Георгій Омельницький, з площі 790 тисяч гектарів зібрано понад 2,5 мільйона тонн урожаю. Пшениці одержали 1,4 мільйона тонн, **повідомляє «Інтерфакс-Україна»**.

а віддаєш свої

А коли тримає власні кошти в банку, має за це 0,1 відсотка.

Та справа не тільки у вартості позичених грошей. Виробники сільськогосподарської продукції відчувають себе незахищеними. Як можна розробити реальний бізнес-план, коли не знаєш, які завтра будуть ціни? Спочатку різко подешевшало зерно, потім — молоко. Що завтра? Кілька років тому агрофірма купила 468 тонн пального за 75 тисяч гривень. Торік — 233 тонни за 213 тисяч. Тож поки немає виваженої цінової політики, позичати гроші дуже небезпечно.

— Треба знижувати собівартість продукції, а як? — Запитує голова Черняхівської райдержадміністрації Олександр Чорноморець. — Техніка зношена, малопродуктивна, енергоємність її використання дуже висока. Саме по собі зниження вартості кредитів ще нічого не дасть — потрібна система заходів, щоб стабілізувати ситуацію на ринку сільгосппродукції.

Спочатку жнивують селяни. Потім — прокуратура

На засіданні пресклубу ринкових реформ заступник голови облдержадміністрації Микола Галич навів такі цифри: за 1996—1999 роки в сільськогосподарське виробництво області було вкладено вісім мільйонів гривень кредитних ресурсів. А за 2000—2002 роки —128 мільйонів. У 1999-му кредитна ставка становила 48 відсотків, цього року — 28. Є й інші зрушення: три роки тому в регіоні з селом мали справу тільки три банки, нині — два десятки. Однак 65 відсотків усіх кредитів селу надав «Аваль», а деякі банки пропонували гроші аж під 42 відсотки.

Саме Житомирська дирекція банку «Аваль», як найбільший кредитор селян, найкраще знає і їх прорахунки. Основна проблема — не навчилися ще вигідно продавати вироблену продукцію. Біда і з підготовкою кадрів. Заступник керуючого дирекції Валерій Кодубовський добре бачить і помилки держави. Приміром, господарники вирішили закупити необхідні їм ресурси в «мертвий сезон», посеред зими, коли ціни найнижчі. Але урядові документи про пільгове кредитування було підписано вже після того, як сільгосппідприємства позичили гроші, тож платити відсотки за них довелося самим. Ініціатива карається?

Привернули увагу й такі цифри: видано 650 кредитів, а всього в області 733 сільгосппідприємства. Іван Бовсунівський переконаний: щоб користуватися кредитом, треба мати рентабельність щонайменше 25 відсотків. Але ж у багатьох і «по нулях» не виходить. Секрет у тому, що в них є ще один «кредитор» — власні селяни. По-перше, зарплату їм нараховують низьку; подруге, виплачують не грішми, а натурою, та ще й за цінами, вищими від ринкових.

А коли й такий «кредит» не допомагає, за справу доводиться братися прокуратурі. Селяни ще сіяли, а вона вже «віджнивувала», порушивши два десятки кримінальних справ за неповернуті торік кредити.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

АКТУАЛЬНО

■ *Хмельницький*

Крилаті терористи

Незвичайна подія сталася нещодавно у Гриценках Красилівського району, що на Хмельниччині: рій бджіл відправив на той світ корову і мало не забрав життя у господині.

Пенсіонерка Галина П. випасала худобу недалеко від дому, припнувши мотузкою. Пораючись на городі, жінка раптом помітила, що з улюбленицею коїться щось дивовижне: вона скакала довкола кілка і шалено крутила хвостом.

Підійшовши ближче, старенька помітила, що голову корівчини обсів рій бджіл: залітали у вуха, ніздрі, рот й несамовито тяли. Однак як тільки пані Галина почала проганяти бджіл, ті покинули тварину й накинулися на жінку. На крик збіглися сусіди, почали обливати нападників водою. Та медоносці не відступали.

Лише завдяки медикам Антонінської дільничної лікарні жінці вдалося врятувати життя. А от худобині допомогти не змогли. В обласному управлінні ветеринарної медицини таку бджолину агресію пояснити не змогли, нічого подібного останніми роками у краї не фіксувалося. Однак припускають: у такий спосіб рій, який покинув стару пасіку, міг відреагувати на різкі перепади атмосферного тиску або ж «відомстити» за те, що корівчина разом з травою з'їла «королеву» рою, **повідомляє наш власний кореспондент Михайло ВАСИЛАШКО.**

■ *Луцьк*

Плантація маку «в законі»

Неподалік обласного центру Волині розпростерлося дивне поле. Підступи до нього нагадують прикордонну контрольно-слідову смугу, а під'їзні шляхи старанно охороняють. Необізнаному спостерігачеві все це нагадує секретний об'єкт. Проте загадкова територія — лише плантація маку одного з науково-виробничих сільгосппідприємств Луцького району.

Вирощувати смачну начинку до пирогів господарство розпочало три роки тому. Справа ця не нова. До 1986 року мак сіяли в багатьох колгоспах краю. Цінували передусім рослини з високим вмістом морфію, які поставляли для фармакологічної промисловості. Однак уряд наклав заборону на вирощування маку. Його почали завозити з Чехії, Польщі, навіть Шрі-Ланки. І лише чотири роки тому табу було знято. Отоді підприємливий господарник Степан Москвич (нині очолює об'єднання «Укрмак» при департаменті рослинництва Міністерства аграрної політики) уперше засіяв угіддя маковими зернятками. Починали з 40 гектарів посівів цієї культури. А вже цьогоріч засіяли аж 90 га.

— Оскільки законом у нашій державі заборонено вирощувати опійну сировину, то культивуємо лише сорт маку «Беркут» із низьким вмістом морфію, — розповідає Степан Москвич. — Цей сорт дляваріння наркотиків непридатний.

Однак ця рослина не зовсім безпечна. Тому плантація цілодобово охороняється. Господарство бере з врожаю лише насіння. Маковиння під наглядом правоохоронців спалюють. До речі, дарма, бо за димом ідуть реальні гроші, а сирець морфію купуємо за кордоном. Проте навіть продаж насіння — справа доволі вигідна. Покупців не бракує. Очищене насіння для посівів збувають господарствам з усієї України, а товарний мак продають кондитерським підприємствам і населенню.

На Волині дефіцитну культуру вирощує три господарства. Загалом в Україні цим промислом займається понад 120 підприємств. Однак варто згадати і про підпільних конкурентів, які незаконно вирощують мак начебто для власних потреб. За повідомленнями відділу з боротьби з незаконним обігом наркотиків УМВС України у Волинській області, цьогоріч порушено 45 кримінальних справ проти мешканців, які підпільно вирощували мак на присадибних ділянках, **повідомляє наш власний кореспондент Роман ЖИЖАРА**.

ФОТОФАКТ

На Херсонщині збирають кавуни.
На знімку: на баштані дослідного господарства «Новокаховське» Нікітського ботанічного саду.

Фото Валерія ДРУЖЕНКА.

(Початок на 1-й стор.).

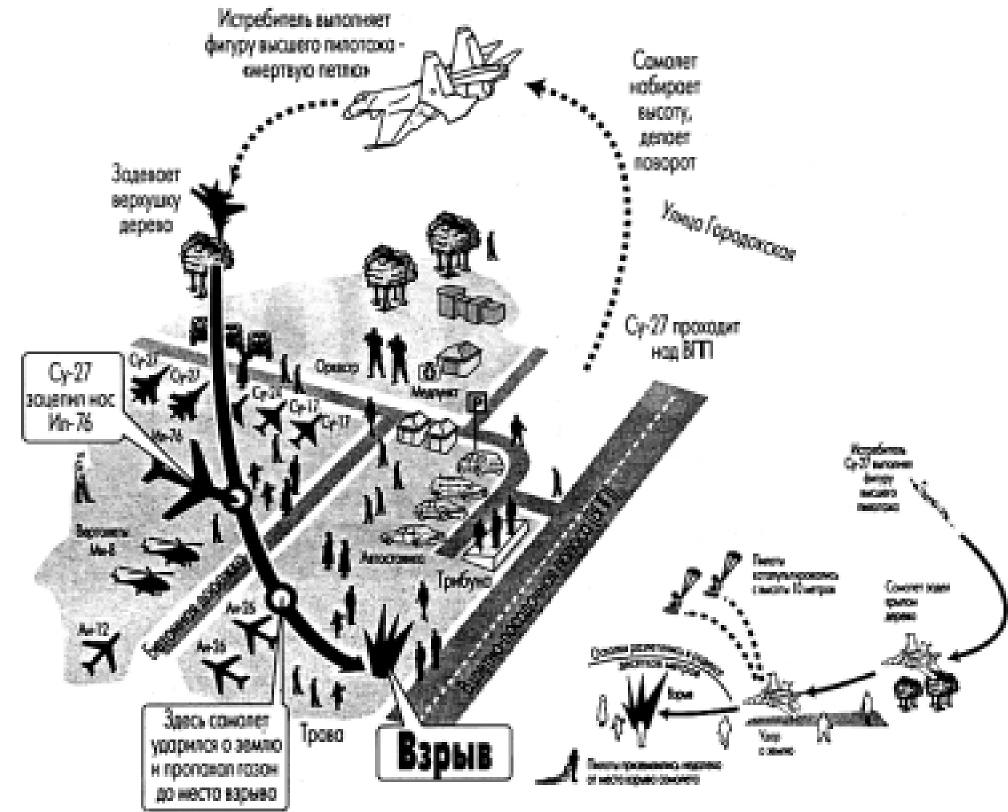
«Вищий пілотаж»:

З'ясувалося й інше. Не було генеральної репетиції, тоді коли навіть учасники шоу на «підмостках» по кілька разів проганяють виставу, перш ніж показати її глядачам. Щоправда, для цього їм не потрібно гасу.

Голова комісії стверджує, що екіпаж літака-вбивці і смертника водночас було зібрано з усієї України. Полковник авіації Топонар — з Феодосії, другий пілот полковник Єгоров — з Вінниці, керівник польотів генерал Третяков — зі Львова, його помічник підполковник Яцюк — з Миргорода. Сама бойова машина — з Озерного: «асів» збирали, наче команду «лебедя, рака і щуки»...

Зі слів голови комісії ми дізналися ще й про таке: «сокіл» Володимир Топонар не просто відхилився від польотного завдання, він виконував фатальну фігуру вперше(!).

Але безпосередню причину знайдено. Шукають і, напевно, знайдуть безпосередніх і прямих винуватців, тим паче що держкомісія «продовжить роботу на всіх рівнях: від пілотів, до командирів, від командирів до командування ВПС, від командування ВПС до Генштабу, потім — до Міністерства оборони, а далі...». Ні, ви неправильно зрозуміли цей «логічний маршрут»: Євген Марчук продовжив — «до місцевої влади». І справді,

Репродукція з газети «Комсомольская правда»

Фото УНІАН (відео).

Фото Віктора ПОБЄДИНСЬКОГО (УНІАН).

▪ ▪ ▪

Військове летовище у Скнилові залишається зоною небезпеки для львів'ян

▪

Літаки не винні

«Чим стріне атомний удар в погонах маршальських кухар?»
Є. Євтушенко «Половинчастість»

Армія деморалізована. На жаль, самі військові чини не тільки не помічають цього, а й часто навіть і не розуміють змісту цих слів. Трагедія, яка сталася 27 липня під час святкування 60-річчя 14-го авіаційного корпусу на військовому аеродромі Скнилів поблизу Львова, — ще одне підтвердження того.

Це, на жаль, не перша авіакатастрофа у ВПС України. За роки незалежності сталося 18 аварій літаків. З літаками цього типу у світі за увесь час його серійного виробництва з 1982 року (його складають на авіаційному заводі в Комсомольську-на-Амурі) також було декілька авіакатастроф: 9 вересня 1990 року в Італії, поблизу Венеції, 12 грудня 1995 року у В'єтнамі, поблизу Камрані, 6 серпня 1997 року в Росії, поблизу Петрозаводська, 17 травня 2001 року в Росії, поблизу Тамбова, 26 березня 2002 року в Росії, поблизу Владивостока, 3 квітня 2002 року в Україні, поблизу Запоріжжя.

Літак, що зазнав катастрофи над аеродромом Скнилів 27 липня, виготовлений 1991 року. Він обладнаний двома двигунами АЛ-31 Ф виробництва Воронезького авіапідприємства «Сатурн» імені А. Люльки. Розрахунковий ресурс цих двигунів — 3000 годин польоту. Злітна форсажна тяга становить 122,60 кілоньютона в кожного. Площа крила літака Су-27 — 69 квадратних метрів. Максимальна злітна маса літака — 27 тонн. Двигуни літака розраховані на стабільну роботу на режимах плоского, прямого і перевернутого штопора. Перескладання двигунів повинно проводитися після 1000 та 2000 годин напрацювання і коштує, відповідно, 10% та 15—18% вартості нового двигуна.

Після демонстрації на міжнародній авіаційній виставці «Ля Бурже» під Парижем фігури вищого пілотажу «кобра Пугачова» у Сполучених Штатах Америки в 1989 році провели дослідження характеристик стабільності і керованості літака Су-27 порівняно з показниками аналогічних американських літаків F-14 A, F-15 C, F-16. Вони підтвердили, що за сукупністю параметрів швидкості, дальності та маневреності цей літак не має собі рівних у світі і наближається до рівня розроблюваного американцями перспективного винищувача АТФ. Повторюю, він ще тільки проектується.

Однак це, звичайно, не може виправдати тих, хто так недбало і безвідповідально використовує таку сучасну техніку.

В'ячеслав ВОЙНИЧ,
інженер-авіаконструктор,
директор МПП «Мікротехніка».

▼ Черкаси.

Простір неба —

РЕАЛІЇ

Запозичене з лексикону авіаторів словосполучення «вищий пілотаж» давно стало синонімом професіоналізму. Зрештою, ступінь ризику в польотах також залежить від висоти і складності. Безнадійно заземлені люблять радити «заднім числом»: не літав би ти високо — не впав би так боляче...

Настав час осмислити не лише технічні параметри трагедії, а й її філософію, усю правову і морально-етичну сукупність причинно-наслідкових зв'язків. Про це ми говорили у Вінниці з начальником юридичної служби Головного командування штабу ВПС України полковником юстиції Віктором Левчуком, з військовими льотчиками. Вони передусім підвели мене до пам'ятника загиблим (за роки незалежності) колегам, що не повернулися з польоту. На граніті викарбувано 34 прізвища. Чи цей список закінчиться? Мабуть, ні. Бо той, хто літає, повзати не зможе, а небо і вищий пілотаж — то завжди ризик, передусім для самих льотчиків, — казали мені. Можна, звісно, отримувати звання і на землі, жодного разу не сівши за штурвал. Це виправдано економічно — пального ж бракує. Нині льотчики розділені на дві категорії: «небесні», на відміну від «земних», отримують надбавку за особливі умови праці. За словами полковника запасу В. К., на рахунку котрого 2960 годин нальоту та понад 15 тисяч польотів на різних літаках, ця надбавка становить десь 100 гривень. То чи варто літати? Варто, сказав В. К. синові, і той також став військовим льотчиком, поповнив лави патріотів-романтиків. А інші йдуть із служби, не витримують. Мій співрозмовник попросив не оприлюднювати його прізвище, бо нинішній «розбір польотів», зокрема дії правоохоронних органів, вважає упередженим. Мені відкрили ганебну «таємницю»: нині льотчику вдається здійснити від 1 до 20 польотів на рік. А скільки потрібно, щоб підтримувати форму?

— В Англії один із командирів пояснив, що він літає не менше 20 годин щомісяця, а його льотчики — 30 годин. А в нас минулого року Харківський інститут ВПС утримався від випуску, тобто Україна не одержала жодного молодого льотчика, — з гіркотою каже В. К.

— То чи потрібні за таких обставин авіашоу?

— Чомусь усі говорять і пишуть про шоу. Але ж у Львові проводили авіаційно-спортивне свято. Це різні речі. Мета такого свята — показати високий рівень підготовки льотчиків і привернути увагу до проблем авіації, армії. У світі на авіашоу заробляють великі гроші. В Англії зібрані від шоу кошти йдуть у фонд допомоги сім'ям загиблих авіаторів. Коли там 1996 року виступав наш чемпіон полковник Микола Коваль, публіка припинила пити пиво та розважатися. Всі звели очі до неба і стежили за Су-27. Королева Англії підвелася і зааплодувала йому. Світ відкрив для себе Україну! Хіба можна не гордитися цим? Увечері, під час урочистого прийому п'яти тисяч авіаторів з усього світу, іноземці — не ми — понесли нашого Миколу, володаря найвищої нагороди «Суперкінг», на руках. Отже, таки свята все-таки треба проводити.

А скільки наш головнокомандувач говорив про проблеми підготовки льотчиків! Ніхто не прислухався до нього. Забрали від нас у Росію 19 важких бомбардувальників. Тоді в порядку взаєморозрахунків за міждержавні борги «Укрнафтогаз» мав віддати нам 275 мільйонів доларів США. Віктор Іванович Стрельников планував модернізувати на ці кошти військову техніку, але нам дали лише одну тисячу тонн пального вартістю 300 тисяч дола-

від шоу до шоку

як відомо, над міським головою Львова Любомиром Буняком та керуючим справами Львівського міськвиконкому Олегом Кузаном збираються хмари: давали—не давали своє «добро» на проведення авіашоу.

Є й інші причини трагедії, є й інші особи, причетні до неї. «Дуже вже все неоднозначно», — запевнив Євген Марчук.

Це так, неоднозначно. І водночас зрозуміло. Оскільки країна ще не відійшла від шоку, для неї можна влаштувати показово-каральне шоу. І вказати не тільки на стрілочників рядових, а й на солідно-зіркових — до генералів включно. Можна вказати гнівним перстом і на «командирів» цивільних. Особливо, якщо згадати, хто їх підтримував на недавніх виборах. Хоча... Мабуть, вони справді щось підписували, узгоджували, віддавали накази. Хто ризикне спростувати їхню вину?

— І все-таки, чи не здається вам, що в нестандартній ситуації (не тій трагічній, але все-таки локальній, на яку вказав Євген Марчук, а в масштабній — від Карпат по Донбас) навіть генерали є стрілочниками? Чи не здається вам, що введена головою комісії «урізана» формула — це також своєрідна «мертва петля» над нами?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Частка «б» може відпасти

Українські та зарубіжні засоби масової інформації написали вже стільки про львівську трагедію, що цих матеріалів вистачило б на кілька солідних томів. Проте до всебічного аналізу її причин ще не раз повертатимуться фахівці.

Колишній командувач Військово-Повітряних Сил України генерал-полковник Стрельников у одному з коментарів заявив, що це було не авіашоу, а показові польоти. Але хоч би яке визначення придумували тому кривавому заходові, зрозуміло одне: людей, які загинули на військовому летовищі, не повернеш, незагойною раною назавжди залишиться у нас та «чорна субота» наприкінці липня.

Мене як військового журналіста насторожує факт: чому підлеглі не підкорилися своєму командувачу —генералові Стрельникову, який буцімто наполягав, щоб спостерігачі покинули поле під час показових польотів. Можна тільки здогадуватися, що не з металом у голосі, до якого звикли військовики, було віддано такий наказ. А може, найвищого пілотного начальника переконали нижчі від нього рангом: мовляв, усе буде добре, не варто перестраховуватися.

Вийшло все навпаки. Перед моїми очима і досі стоїть охоплений полум'ям літак-смертник, а поряд з ним військовий транспортник, у салоні якого були допитливі діти.

Коли вогняні язики облизували уламки літака, що його насилу впоралися погасити військові пожежні, подумалося: сталося велике диво, бо вогонь не перекинувся на сусідні літаки, а далі — на цехи військового авіаційно-ремонтного заводу і ще бозна-куди. Наслідки від такої пожежі навіть страшно собі уявити.

■ ■ ■

Ця трагедія могла стати львівським варіантом теракту 11 вересня у Нью-Йорку.

■

Крім того, військове летовище розташоване в одній із найбільш густо населених частин Львова. Тут, у Франківському районі, мешкають більш як сто тисяч людей. Що було б, якби літак-смертник упав в одному із житлових кварталів? Під руїнами знищених будинків опинилися б тисячі людей. По суті, ця трагедія могла стати львівським варіантом теракту 11 вересня у Нью-Йорку.

Мабуть, лише завдяки випадковому збігу обставин пожежу вдалося локалізувати в самому епіцентрі, бо вона могла б знищити важливі комунікації аеродрому, зокрема сховища пального. Треба в молитві дякувати Богові, що про все це ми кажемо з часткою «б».

Один з вояків-ветеранів розповів, що сектор військового аеродрому було споруджено майже 60 років тому. Спочатку на своєму льотному полі він приймав невеликі моторні літаки, переважно санітарної авіації, якими з передової доставляли поранених до фронтового шпиталю. Пізніше скнилівське військове летовище пристосували до авіаційно-ремонтного заводу та польотів на персональних літаках і гелікоптерах вищих військових чинів.

Не раз з'являлася ідея перенести військовий аеродром за межі міста. І це закономірно, бо час невпинно йде вперед — на зміну колись малопотужним літакам приходять сучасні. Вони потребують не тільки високого професіонального рівня обслуговування, а й значного розширення меж летовища. Та все, як кажуть, руки до цього не доходили, аж доки не вдарив грім. Залишається сподіватися, що після львівської авіакатастрофи військові не тільки перехрестяться, а й зроблять належні висновки, віднайдуть разом з керівництвом нашої держави біду від осель мирних людей — знайдуть для аеродрому нове, цілком безпечне місце за межами Львова.

Василь ТАРЧИНЕЦЬ, журналіст.

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Повернення у стрій — справа часу

Генерал-майор Петро Мельник, начальник медичної служби Військово-Повітряних Сил України, назвав досить успішними перспективи відновлення здоров'я льотчиків Володимира Топонаря і Юрія Єгорова. Їхнє самопочуття, особливо в останні дні, значно поліпшилося. «На мою думку, — каже генерал Мельник, — у Єгорова й Топонаря не буде проблем стосовно можливості їх повернення до льотної служби».

Водночас начальник медслужби не приховує, що обидва льотчики потребують серйозного медикаментозного лікування та медико-психологічної реабілітації. Один з них, скажімо, перебуває у стані депресії, стан другого, навпаки, збуджений.

Співрозмовник спростував повідомлення окремих ЗМІ про погіршення зору у пілотів. На це, уточнив він, пацієнти не скаржаться. Дозвіл на спілкування з рідними начальник медслужби давав особисто. Щоправда, перед тим він радив, як потрібно поводитися з хворими, щоб не зашкодити їхньому стану необдумано мовленим словом чи навіть жестом... Сім'я Єгорових мешкає у Вінниці, тому дружина й син щодня провідують Юрія. Біля Топонаря, який служить у Феодосії, були сестра, брат, інші родичі.

Коли матеріал був готовий до друку, стало відомо, що льотчиків Єгорова й Топонаря перевели з реанімації у лікувальні відділення. Тепер до них допустять слідчих для взяття показань. Дозвіл на це, як пояснив начальник медслужби, даватиме консиліум лікарів.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

то завжди ризик

рів. За десять років ми не отримали і не модернізували жодного літака. Не можемо ремонтувати техніку, бо нічим заплатити авіаремонтному заводу. Чому Президент, Головнокомандувач Збройних Сил України, не хоче потурбуватися, щоб «Укрнафтогаз» віддав борг? Нас дивує те, що людину такого масштабу, як генерал-полковник Стрельников, ізолювали в СІЗО. У царські часи офіцерів тримали під домашнім арештом, і вони не мали права виходити. Це було справою честі. А тут по всіх каналах телебачення показали, як «злочинця» везуть у звичайній машині. В даному разі 14-й авіакорпус відзначав своє 60-річчя, і йому було доручено підготовку заходу. Обов'язково мали бути репетиції. Навіть за кордоном ми завжди мали один—два тренувальні польоти перед виступом на шоу. А тут... «втрутилася» наша злиденність, не вистачило пального. Виконали один тренувальний політ на 20—25 хвилин і вирішили, що цього достатньо.

Засоби об'єктивного контролю літака фіксують майже 300 параметрів польоту. Після їх аналізу буде відомо про причини катастрофи. На одному із записів каналу «1+1» я бачив, як перед літаком Су-27 майнуло троє—четверо птахів. Коли вони з'явилися, літак зробив маневр, змінив траєкторію польоту. В мене склалося враження, що льотчики відходили від птахів. Якби машина пішла вгору, зіткнення з птахами було б неминуче. Як льотчик я зробив би в цій ситуації такий самий маневр. Та висоти, на жаль, не вистачило. Я сам двічі стикався з птахами. Одного разу на зльоті трапився горобчик — у мене ноги з педалей злетіли від удару, хоча й швидкість була ще невелика — 350—400 кілометрів на годину. Якось голуб врізався у крило літака. Я не відчув удару, але вм'ятина залишилася. Знаю випадок, коли на висоті 1800 метрів літак МіГ-27 зіштовхнувся з бузьком. Уявляєте? Птах розбив скло кабіни, у льотчика — все обличчя в крові, він уже хотів стрибати, але, переконавшись, що літак керований, вирішив приземлитися. Посадка була дуже важка.

Щороку, коли настає період небезпечної орнітологічної обстановки, головнокомандувач ВПС наказує начальникові служби безпеки польотів: нижче 1000 метрів не літати, на зльоті та посадці вмикати фари. Віктор Іванович сам вникав у кожен параметр, кожну цифру показових польотів. Перекреслював, коли щось виходило за рамки припустимого. Так було і з Миколою Ковалем. Завоювавши в Англії «Суперкінг», він усе намагався зробити «ніж» на висоті 50 метрів. Віктор Іванович заборонив. Він жорстоко карав за порушення польотних завдань. Свого часу першим посадив літак на ділянку автошляху шириною 18 метрів між Львовом і Рівним, а це — завдання дуже високої складності. Хіба головнокомандувачу ВПС потрібно було робити це? Але він належить до тієї категорії людей, які найскладніші завдання беруть на себе.

Ще один випадок. Чотири роки тому літак, яким Віктор Іванович у складі групи з чотирьох льотчиків повертався із зарубіжного відрядження, захопили африканські терористи. Наші колеги, помітивши відхилення від курсу, вдягнули рятівні жилети, допомогли зробити це іншим пасажирам. Під час невдалого приводнення літак розвалився. Один із нашої групи загинув. Віктор Іванович був травмований, лежав у госпіталі, але по тому не лише не припинив літати, а й виконав згадану посадку на автошляху.

Для того, щоб у контексті всіх подій дошукатися відповіді на запитання, чи варто літати, треба вочевидь відчути небо. Воно диктує свою філософію буття. В. К. процитував улюблені поетичні рядки Феликса Чуєва:

«Да здравствуют небо
и море
Два великих простора
мужских!
Да здравствуют люди,
которым
Повезло положиться
на них».

А насамкінець мене ознайомили з економічним аспектом буття авіаторів. За перший клас льотчик отримує 8 відсотків від посадового окладу, це десь 18—20 гривень, а за допуск до секретного діловодства, до прикладу, передбачено 10, до цілком секретного — 15 відсотків надбавки. В. К. назвав це одним словом: «абсурд». Додати нам нічого.

На коментар погодився полковник юстиції Віктор Левчук:

— До тих подій ми ще не раз повертатимемося в пам'яті. Рішення військового місцевого суду Львівського гарнізону про затримання чотирьох посадових осіб, людей з бездоганною репутацією, вважаю передчасним, адже урядова комісія висновків ще не подала. Кожний має відповідати за свої конкретні помилки чи злочини. Але не можна «у відповідь» робити інші помилки і злочини, порушення закону — неприпустиме. «Під крилом» уже колишнього головнокомандувача ВПС генерал-полковника Віктора Стрельникова — тисячі військовослужбовців. Чи про їхній моральний стан внаслідок неправових дій хтось подумав? А генерал-полковник Стрельников був і залишається в строю.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Вінниця — Київ.

Фото автора. ▼

Голос України

Разом вчитися веселіше

У Севастополі церемонією передачі командування від турецької сторони українській розпочалася друга активація спільного Чорноморського військово-морського угруповання «Блексифор» (Сили Чорного моря).

Угоду про створення Чорноморського військово-морського угруповання оперативної взаємодії підписали 2 квітня 2001 року в Стамбулі шість причорноморських держав — Україна, Болгарія, Грузія, Румунія, Росія, Туреччина. Згідно з договором в акваторії Чорного моря діятиме військово-морський підрозділ з участю бойових кораблів цих країн.

Мета створення угруповання — сприяння подальшому зміцненню добросусідських відносин і взаєморозуміння між країнами Чорноморського регіону, забезпечення тут миру і стабільності. А серед завдань — пошуково-рятівні операції, надання гуманітарної допомоги, розмінування, заходи щодо забезпечення екологічної безпеки, портові візити доброї волі тощо.

Різниця між першою і другою активаціями полягає в тому, що збільшується морська фаза навчань. Навички, набуті торік, вдосконалюватимуть — особливий акцент хочуть зробити на вправах із рятування тих, хто зазнав біди на воді.

Після урочистостей кораблі Болгарії, Грузії, РФ, Румунії, Туреччини та України залишили Севастополь і взяли курс на Стамбул. Під час морського переходу вони матимуть можливість провести ряд спільних навчань і тренувань.

Надія СВЄТЛИЦЬКА.
Фото Сергія СВЄТЛИЦЬКОГО.

Діти «Оболоні»

За перше півріччя на дочірньому підприємстві ЗАТ «Оболонь» «Красилівське» обсяги виробництва порівняно з відповідним періодом 2001 року зросли вчетверо, отримано 2,5 мільйона гривень чистого прибутку, додатково створено 120 робочих місць. І якщо у сусідній Вінницькій області половину платежів до бюджетів усіх рівнів забезпечує «Немирів», то на Хмельниччині таким лідером тепер стає ДП ЗАТ «Оболонь» «Красилівське» — 11 мільйонів відрахувань.

Є анекдот про те, як рабин знайшов у суботу гаманця з доброю купою грошей. Стоїть і думає, що робити. Підняти — це ніби й робота, а в суботу — гріх. От і благає він Бога допомогти. І раптом: кругом субота, а перед ним... четвер. Щось схоже відчув і я, коли разом з директором ДП ЗАТ «Оболонь» «Красилівське» Ганною Казмірук оглянув це невелике, але ніби спресоване, компактне виробництво. Одразу ж піймав себе на бажанні розповісти насамперед про нові цехи і лінії. Про те, що впадає у вічі — сучасність виробництва, незвичний робочий пульс — якийсь внутрішній спільний ритм руху людей, конвеєрів, пакувальних машин, десятка автонавантажувачів і не меншої кількості багатотонних фур зі знайомим написом «Оболонь». Про ці п'ять гектарів території молодого заводу — ніби рабинів «четвер» серед здебільшого «суботи» — простоїв, банкрутств, руїн провінційної промисловості районних центрів Хмельниччини.

Після цього звичного вже занепаду щось драйзерівсько-фордівське зринало у пам'яті ось тут — на красилівській «Оболоні»: конвеєр — рух, конвеєр —рух. Але щось і не збігалося, дисонувало з стереотипом пам'яті. Ніби те, але й не те... Може, просто століття не те? Ні, люди не ті...

Кілька деталей привернули до себе увагу ще до знайомства з підприємством. У приймальні на видному місці — диплом переможця Всеукраїнського дегустаційного конкурсу «Краща торгова марка» за мінеральну воду «Оболонь-2» і «Оболонь-3» та подяка голови обласної ДПА Володимира Короля «за високий рівень податкової культури», десяток заяв на відпустку на столі секретаря. А вже у кабінеті директора, коли Ганна Миколаївна щось обговорювала з юрисконсультом Анатолієм Жовтаном, побачив ще один диплом —лауреата Всеукраїнської акції «Кращий бухгалтер України» головного фінансиста підприємства Марії Тимчук. І ще щось... Ага! У коридор, приймальню і навіть у головний кабінет адмінкорпусу проникав із заводської їдальні ледь чутний, але по-домашньому апетитний запах супу. Все дихало якоюсь налагодженістю, цивілізованістю, я б сказав, людяністю.

Це вже потім була статистика: і гривня вісімдесят копійок за обід, і одна з найвищих середніх зарплат в області, і стрімкі темпи росту виробництва. А в цехах, на території — незвична відсутність сумних облич. Стурбовані, заклопотані — так. Але це не стурбованість безвиході чи заклопотаність непевності. Це — як у будь-якій роботі, тим паче такій — фактично цілодобовій — у три зміни. 350 працівників, лінії розливу мінеральної води, напоїв та слабоалкогольної продукції, власне виробництво ПЕТ-пляшок, насосна артезіанської свердловини. Зрозуміло, без проблем не обходиться.

Поки Ганна Миколаївна переглядала звіт про роботу нічної зміни і невдоволено похитувала головою — ніяк не вдається вийти на повну потужність, — у кабінет, вибачившись, зайшов головний енергетик Петро Савінський і повідомив, що вийшов з ладу процесор блоку управління видувної машини. Розмова перейшла у площину, так би мовити, практичного вирішення проблеми. А в мене сяйнула думка: «Цікаво, Казмірук хоч в загальних рисах уявляє собі, що таке процесор?» Історик за спеціальністю, голова сільської ради з майже десятирічним стажем... Ой і важко їй, мабуть, серед цієї новітньої техніки та технології! Хоча... З талантом Ганни Миколаївни вникати в ситуацію, оцінювати людей, приймати оптимальні рішення... Та й тим паче тепер, коли за її плечима досвід п'яти років виробництва власної продукції, коли сформувався кістяк управлінської ланки і майже за кожну ділянку відповідає професіонал. Це вам не той уже далекий, важкий і пам'ятний для Казмірук 1995 рік. Не було ні комп'ютерної техніки, ні секретів та нюансів технології, ні боротьби за ринок. Було кілька забутих будівель колишнього ЛТП серед болота на околиці Красилова, «газончик», вісім працівників і вперта віра у свої сили і майбутній завод.... Вода, газ, світло, будівництво, добові чергування...

Сьогодні, коли на всій території красилівської «Оболоні» цвітуть разючо червоні і ніжно-білі елітні рози, власноруч висаджені і доглянуті директором (коли тільки час знаходить?!), важко уявити, з чого все починалося. Пам'ять і фото в домашньому альбомі Ганни Миколаївни зберігають спомин про ті дні: голова правління ЗАТ «Оболонь» Олександр Слободян і Казмірук, тоді ще комерційний директор, на місці майбутнього будівництва. Як я розумію, це була одна з перших зустрічей двох дуже схожих людей: енергійних, цілеспрямованих, відвертих. Чимало подій відбулося відтоді. Вже давно директор ДП «Оболонь» «Красилівське» Ганна Казмірук і тепер почесний президент правління ЗАТ «Оболонь» депутат Верховної Ради України Олександр Слободян перестали придивлятися одне до одного. Час, спільна справа зробили їх партнерами.

Відчувається, що Казмірук багато перейняла у президента відомої фірми, і своїми успіхами передусім завдячує саме Олександру Слободяну. Взагалі стосунки, які склалися між засновниками і дочірнім підприємством, це щось навіть глибше, ніж партнерство. Воно наповнене якоюсь добротою, людським переживанням, як старшого — за меншим. Недаремно Казмірук так часто повторює: «Ми — діти «Оболоні».

Лише під час нашої розмови тричі «дзвонив Київ».

— Керівник планової служби Тетяна Корж, — пояснює Ганна Миколаївна. — З нею обмірковуємо кожен наступний крок у розвитку заводу. Заступник начальника інжинірингової служби Мирослав Михайлович Піхоцький. Це взагалі така людина... Скільки він нам допомагає! Директор з постачання Семен Савович Фальківський цікавився, як у нас справи. А до вечора ще може бути чотири-п'ять дзвінків. —У тоні розмов, репліках саме й відчувалися ті нотки піклування, що проросли у ділових стосунках. Це навіть важко передати отак описово — словами... Щирість... Відвертість... Настрій... Жарт... Казмірук вважає такий стиль відносин традиційно «оболонським» — не лише контролювати, а допомагати, вчити:

— Не уявляю, що б ми робили без цієї допомоги і порад Сергія Блощаневича і Олександра Пучка у періоди пуску власного виробництва, освоєння нових видів продукції. Буквально жили на підприємстві й головний чаклун рецептів — провідний технолог київської «Оболоні» Наталія Солодаренко, борець за якість продукції Валентина Мікусевич, завідувачка лабораторії Надія Фролова, знавець стандартів Людмила Семенюк, директор з технічних питань Іван Горбань і завідувач лабораторії «Оболоні» Григорій Миколайович Галак... Та й комерційний директор Сергій Васильович Кравець, начальник іжинірингової групи Іван Гмиря... Та фактично керівники всіх ланок виробництва ЗАТ «Оболонь».

У ті важкі дні всі — від директора до робітника — працювали і вчилися. Тож не дивно, що молоде підприємство має вже свої досвідчені кадри. Це технічний директор Валерій Пейко, головний механік В'ячеслав Новіцький, інженер-програміст Сергій Бережецький, начальник цеху Лариса Пархомчук, економісти заводу на чолі з Ніною Хвостіковою. Є й чимала когорта робітників-ветеранів. З ними і той досвід, який дозволяє Ганні Казмірук з гордістю розповідати про досягнення ДП ЗАТ «Оболонь» «Красилівське».

Сьогодні у всіх містах України добре знайомий смак мінеральної води «Оболонь-2» і питної артезіанської доочищеної негазованої «Оболонь-3», яку сама природа збагатила кремнієм.

Передова технологія, а це — якість світового рівня — відсутність синтетичних барвників, цукрозамінників, чітко виражені аромат, колір, приємний смак і високі природні якості води артезіанської свердловини помітно вирізняють продукцію ДП ЗАТ «Оболонь» серед десятків підприємств—конкурентів західного регіону України. Щодоби завод виробляє десятки тисяч декалітрів напоїв «Оранж-АСЕ», «Оранж» із вмістом апельсинового соку та «Кола-нова», води «Збручанська» типу «Нафтуся» з відомого Сатанівського родовища у сучасній склотарі під закрутку, «Джин-тонік», «Ром-кола», «Бренді-кола», «Шарм». Скільки зусиль коштував вихід на всеукраїнський ринок, налагодження стосунків з оптовиками, постачання власним автотранспортом, знають Ганна Миколаївна та Олексій Прийма з Володимиром Баском, які безпосередньо відповідають за збут. Та навіть за таких темпів, підприємство не завжди встигає за попитом. А отже, сьогодні головне питання на перспективу — нарощення потужностей. Бо вже тривають переговори про вихід на ринки і країн Сходу.

І дивлячись, як беруться тут за кожну нову справу, можна вже із впевненістю говорити, що незабаром продукція цього донедавна мало кому відомого ДП з провінційного Красилова невдовзі отримає і міжнародне визнання.

Олександр ХМИЗ.
Хмельницький.

На фото: Ганна Казмірук.

Фото автора.

ЕФЕКТ УПРАВЛІННЯ

ВАТ «Росава» починає цінову реформу

Правління ВАТ «Росава» прийняло рішення про приведення закупівельних цін на сировину у відповідність з ринковими.

Чи означає це, що всі післяприватизаційні труднощі на ВАТ «Росава» зникнуть, як поганий сон? Нагадаємо, що найбільший на теренах СНД виробник автомобільних шин має дебіторську заборгованість близько 45 мільйонів гривень і ганебну репутацію несправного платника заробітної плати. Однією з найболючіших проблем, як вважають на підприємстві, є застаріле обладнання, яке почасти не модернізували упродовж 20 років, чимало пресформ для виробництва шин потребує заміни. До того ж ситуацію ускладнювали постприватизаційні проблеми, пов'язані з обмеженістю ринків збуту високоліквідної продукції, переділом власності, болісним пошуком ефективного менеджменту. Білоцерківське підприємство-велетень поволі скочувалося до банкрутства.

Акціонерні збори, які нещодавно відбулися на підприємстві, схоже, стали переломними. Вони нагадали всім скептикам, що 75 % акцій ВАТ володіє держава. Отже, про застосування примусової реалізації майна не може бути й мови — мораторій. Збори висловили недовіру колишньому голові правління В. Линнику, визнавши діяльність ЗАТ «Росава» незадовільною. Посаду голови правління посів за погодженням Фонду держмайна України, Міністерства промислової політики та Київської облдержадміністрації Ігор Малий **(на знімку)**. І одразу з'ясувалося, що з підприємства через ціни практично вимивалися гроші. Сировина надходила за цінами, вищими від ринкових на 20—50%. Скажімо, металокорд закуповували по 2,4 долара за кілограм, тоді як на ринку він коштував у середньому 1,8 дол. Технічний вуглець купували за ціною 650 доларів, тоді як красна ціна йому була 350 дол. Пересмикували і на закупівлі каучуку та іншої сировини. Така «бухгалтерія» привела товариство на початку цього року до збитків у 87 мільйонів гривень. Тож не дивно, що виходити з фінансово-економічної кризи Ігор Малий почав з упорядкування закупівельних цін. Власне, під його орудою вже розробили проект комплексної програми стабілізації економічної ситуації на заводі, презентацію якої намітили на 27 вересня цього року — день позачергових акціонерних зборів. За словами Ігоря Малого, головне — позбутися непрозорих схем і налагодити економічно рентабельні механізми постачання на підприємство сировини. Тоді й інвестори прийдуть, серед яких справжні світові лідери виробництва автомобільних шин. Утім, предметніше про це він збирається поговорити з акціонерами на зборах.

Фото автора.

Сергій ВЛАД.

ОГОЛОШЕННЯ

ІСТОРІЯ

Нова доба древньої фортеці

ІСТОРІЯ ВЧИТЬ НАЩАДКІВ

З-поміж майже двох десятків старовинних замків, що були споруджені у сиву давнину на Закарпатті, до наших часів збереглися лише одиниці. Та й тим, окрім Мукачівського і якоюсь мірою Ужгородського, всевладний час виносить свій невблаганний вирок. Пам'ятки світової культури гинуть на очах і, здається, нікому до цього діла нема. Вірніше, нема коштів. А не порятуємо їх тепер — втратимо назавжди. У тому числі й таку перлину, як Невицький замок, що овіяний багатьма легендами. Одна з них пов'язана з його назвою.

Замок без привидів — не замок

— У писемних латиномовних джерелах п'ятнадцятого—сімнадцятого століть фортеця ця згадується під назвою «Невицьке», — розповідає старший науковий співробітник відділу археології Закарпатського краєзнавчого музею, він же—методист Центру туризму і начальник археологічної експедиції в Невицькому замку Олександр Дзембас. — Це, як вважають вчені, давня слов'янська назва, і в народі її виводять від слова «невіста». Так от. Одна з легенд розповідає, що володар Невицького замку Упор відбив у герцога Горо, могутнього володаря Мукачівського замку, його наречену. Горо вирішив покарати Упора. І той, щоб уникнути помсти, пообіцяв герцогу, що в разі, коли в нього народиться донька, віддасть її заміж за Горо. Невдовзі в Упора й справді народилася напрочуд вродлива донька Юдіта. Щойно їй виповнилося шістнадцять років, до замку прибув старий Горо по обіцяну невісту, тобто наречену. Дізнавшись, яка доля її чекає, Юдіта кинулася з височенної стіни фортеці . Її кров, що зросила скелі, перетворилася на бурштин. Всевишні сили помстилися за смерть невинної красуні, наславши на замок блискавку. Вона й зруйнувала його.

А привид прекрасної Юдіти, стверджують мешканці села, ще й тепер бродить мурами фортеці. Та який замок обходиться без привида?

— А якщо відійти від легенди?

— Археологічні дослідження свідчать, що перші поселення з'явилися тут близько трьох з половиною тисяч років тому. А в першому тисячолітті до нашої ери сюди прийшли племена фракійців. Саме тоді було зведено перші укріплення — рови і земляні вали. Подальша доля цього поселення невідома. Були тут і кургані скіфські поховання шостого—четвертого століть до нашої ери. Останньою знахідкою тих часів є срібна монета третього століття до нашої ери — драхма з грецького міста Аполлонії. Після цього Замкова гора в Невицькому залишалася, очевидно, незаселеною майже ціле тисячоліття.

Справжня історія Невицького замку, вважають археологи, почалася у XII столітті. Його будівництво пов'язують з активною «руською» політикою угорських королів, зростанням ролі гірських перевалів і шляхів, що вели через Карпати на північ і схід, до Галича і Києва. Бо Невицький замок займає вигідне стратегічне положення. Розташований він за дванадцять кілометрів від Ужгорода на лівому березі річки Уж, на вершині гори висотою 260 метрів над рівнем моря. З півночі гора омивається гірським потоком Вайда. Колись і Уж, і потік були набагато повноводніші, а тому — важкою перепоною для ворога. Дорогою, що веде до Ужоцького перевалу, замок оминути не можна, бо розташований він у межигір'ї. А от контролювати цю шляхову артерію з нього зручно.

У березні 1241 року монголо-татари, що увірвалися в Угорщину через Верецький перевал, зруйнували невицьке укріплення, але в другій половині XIII століття воно знову було відновлене.

Невицький замок був свідком тих міжусобиць, що велися магнатами Угорщини за королівську корону. Мінялися його володарі , але оборонний статус фортеці залишався незмінним. А тому зміцнювалися стіни, зводилися додаткові укріплення. Центральний замковий двір оточив двоповерховий палац з домінуючою чотириповерховою центральною замковою вежею та могутнім триповерховим укріпленням. Замковий палац розрісся до 1000 квадратних метрів і налічував три десятки приміщень. На зламі XV—XVI століть замок набув остаточного вигляду. Між другою й третьою захисними лініями існував невеликий посад для ремісників. У разі нападу населення ховалося за кам'яними мурами.

Останніми володарями замку були Другети. Однак над фортецею висів якийсь фатум. У 1644 році трансільванський воєвода Дьордь І Ракоці рушив воєнним походом проти австрійського короля Фердинанда III, на боці котрого був і володар Невицького замку Янош Другет. Дьордь Ракоці заволодів фортецею і знищив її. Відтоді невицька твердиня лежить в руїнах. Тільки в 1902 році центральна замкова вежа була частково відновлена, а на початку двадцятих років, коли Закарпаття входило до складу Чехословаччини, опіку над замком узяв Ужгородський туристичний клуб. На часткове збереження фортеці було витрачено 20 тисяч крон.

У березні 1939 року замок знову став ареною воєнних дій. Загони Карпатської України разом з чеськими вояками, які відступали, у стінах фортеці стримували наступ угорських військ.

Фото Романа ГУДЗОВАТОГО.

Молодіжною толокою

У повоєнний період замок та його околиці перетворилися на зону відпочинку. Поруч було споруджено турбазу, а в 60—70-ті роки частково розпочалися реставраційні та консерваційні роботи. Нині завдяки кільком ентузіастам замок став об'єктом підвищеної уваги. І він заслуговує на це.

— А передусім тому, що замок не експлуатували й не перебудовували, тому зберігся як пам'ятка у своєму первісному вигляді, — вважає директор Закарпатського центру туризму, краєзнавства і спорту учнівської молоді Володимир Чепа.

— У первісному, але поруйнованому,— заперечую.

— Ну й що? Можливості законсервувати його й реставрувати не втрачено. І привабити сюди туристів. Тим паче, що розташоване укріплення у традиційній зоні відпочинку з досить розвиненою інфраструктурою. А його археологічні й історичні багатства переоцінити важко. Та замало кричати на весь світ про його унікальність. Її треба зберегти. І не лише з цією метою. Маю на увазі багато важливіше—етичні, естетичні і, хоч би як це патетично не звучало, патріотичні й трудові важелі виховання молоді і, якщо хочете, її оздоровлення.

Саме з цих міркувань два роки тому на території замку вперше розкинулися намети еколого-археологічної експедиції й табору волонтерів. Як із закарпатських учнів та студентів, так і з їх зарубіжних ровесників з американського Корпусу миру, з Будапешта, Ніредьгази, Кишинева, Бухареста, Москви, а також з багатьох міст України. Зачастили сюди й фахівці-археологи. Їх цікавлять ті знахідки, які трапляються в ході розкопок. Багато вже знайдено. Це ужиткові предмети, а також монети, уламки кахлів XV—початку XVII століть, виконані в готичному та ренесансному стилях, тощо. Деякі фрагменти мають сюжетні зображення. Знахідки ці вже поповнили фонди Закарпатського краєзнавчого музею.

Руками юних у перше літо було очищено багато мурів від землі, коріння, а також розчищено призамкову територію. Долучалися юнаки та дівчата й до археологічних розкопок. Робота ця триває і розрахована на три роки. Цьогоріч табір розпочав роботу відразу з настанням літніх канікул. Тут уже встигли попрацювати і добровольці з Угорщини та Москви, мають великий потяг до цих захопливих і романтичних справ волонтери з Києва, Запоріжжя, інших міст України.

— Бажаючих багато, а можливості прийняти всіх одночасно обмежені. І з харчуванням, і з інструментом. Тому табір працює позмінно. У кожній зміні близько 50 учнів, — каже Володимир Чепа. — Їм створено найнеобхідніші, тобто майже спартанські умови. Живуть рятівники фортеці у військових наметах, але, на відміну від спартанців, користуються електрикою, холодильниками. Є можливість переглянути телепередачі. Колишній наш гуртківець, а нині підприємець з Ужгорода В'ячеслав Давидович подарував таборові комп'ютер.

— А фінансування? — зачіпаю найболючішу тему.

— Усі роботи виконуються, звісно, безоплатно. На інші витрати використали здобутий нами грант Фонду розвитку Карпатського єврорегіону, який виграли торік за проектом запобігання руйнації Невицького замку. А цьогоріч отримали повторний грант — на такі само роботи у Хустському та Середнянському замках. Щоправда, ці два замки збереглися значно гірше. Найперше треба розчистити мури від усього того, що псує їх вигляд. І це вже робиться. Відчутну допомогу маємо й від управлінь обласної держадміністрації. З приводу створення археологічних експедицій та волонтерських таборів головою облдержадміністрації Геннадієм Москалем — людиною, небайдужою до пам'яток історії, підписане спеціальне доручення. А от цільових коштів від держави не отримуємо. Попри це справу не загублено. Це ще раз переконує, що для порятунку таких цінних пам'яток багато можна зробити молодіжною толокою. Можливо, наш досвід знадобиться й іншим областям України, де є подібні споруди.

— Пане Володимире, ви сказали, що можна багато зробити толокою. Але ж не все!

— Згоден. Далеко не все. Проте частину коштів, які виділяють для оздоровлення учнів, сюди залучити можна. Відпочинок у нас, повірте, набагато змістовніший, ніж у таборах, де обмежуються екскурсіями та ставлять вихованців на посилене харчування. Дуже добре було б, коли б до цієї напрочуд важливої справи долучилася і держава. Знаю країни, де, по суті, нема що досліджувати й реставрувати. Ми маємо це багатство. Переконаний: кошти, вкладені у справу, окупляться сторицею. За рахунок того-таки туризму.

Коли на древніх руїнах з'явилися перші ентузіасти, багато хто запитував: а ви що від цього матимете? Інша річ, якби відкрили ресторан...

— Не буде тут ресторанів. Їх уже достатньо — ледь не на кожному кроці. А от заради того, щоб зберегти ці справжні перлини — пам'ятки світового значення, варто працювати.

На цій ноті й закінчилася наша розмова з Володимиром Чепою. На прощання він запросив навідатися до замку під кінець канікул, коли закриватиметься таборна зміна. І зафіксувати зроблене об'єктивом. Щоб уся держава бачила, що може молодіжна толока.

Хто відмовився б від такого запрошення?

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

На знімку: центральна вежа Невицького замку.

ЗНАХІДКИ

Скарби Пересопниці

У село Пересопницю, що в Рівненському районі, археологів та науковців покликали випадкові знахідки, що їх час від часу виорювали селяни. Це давало підстави припускати, що саме на цьому місці розміщувався монастир Різдва святої Богородиці, де у 1456—1461 роках було написане Пересопницьке Євангеліє.

Поки що археологи освоїли невеличку площу у двісті квадратних метрів в урочищі Пастівник, але перші знахідки: унікальний язичницький амулет із бронзи та золота, жіночі прикраси, медальйон, рештки слов'янської кераміки, гральний кубик із рога оленя, залишки печі тощо, — додали азарту археологам, які припускають, що на цьому місці був один із старовинних посадів. Керівник експедиції, кандидат історичних наук Богдан Прищепа вважає, що кожна така знахідка наближає їх до основної мети — знайти залишки знаменитого монастиря.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

СУСПІЛЬСТВО

Історія одного звільнення

Цей судовий розгляд почався з наказу в. о. голови Держкомзв'язку про розірвання контракту з президентом Концерну РРТ Валерієм Юрченком. Його звільнили у квітні цього року, інкримінувавши халатне ставлення до роботи, заборгованість у зарплаті і невчасний розрахунок з регіональними телекомпаніями. Юрченко в судовому порядку опротестував наказ і виграв справу. Рішенням Солом'янського суду Києва від 25 липня цього року його поновлено на посаді.

Кому писаний закон?

А 30 і 31 липня керівництво Державного комітету зв'язку України двічі відмовилося виконувати це рішення Солом'янського суду столиці. Судового виконавця Христину Бабич, яка з'явилася в Держкомзв'язку для того, щоб ознайомити керівництво комітету з рішенням суду, охорона просто не пустила далі прохідної. Викликаний на місце події начальник служби охорони послався на наказ «вищестоящого керівництва» не пускати до установи державних виконавців. Бабич намагалася пояснити йому, що, згідно з буквою закону, державний виконавець має право вільного входу до будь-яких приміщень, однак умовляння не подіяли. Начальник охорони продемонстрував державному виконавцеві та понятим озброєного охоронця і заявив, що не зупиниться перед застосуванням сили.

Мало того, 31 липня, під час другої спроби державних виконавців «пробитися» до керівництва Деркомзв'язку, щоб усе-таки вручити їм постанову суду, заяви начальника охорони було вельми недвозначно реалізовано. Хоч як це дивно, одним із «об'єктів» силового тренінгу охорона держкомітету обрала народного депутата України Юрія Луценка — голову підкомітету із зв'язку Комітету Верховної Ради з будівництва, транспорту та зв'язку, який опинився в епіцентрі подій. Мабуть, охоронці не знайомі з буквою закону. Не знають вони прав представників Державної виконавчої служби, не чули й про те, що народний депутат має право безперешкодного входу, зокрема й до приміщення Держкомзв'язку...

Згідно зі статтею 382 Кримінального кодексу України, невиконання рішення суду приватною особою, перешкоджання державному виконавцеві у виконанні його обов'язків тягне за собою відповідальність — до 3 років позбавлення волі. Ті самі дії, але скоєні посадовою особою, караються терміном до 5 років.

Нова мітла

Валерій Юрченко пропрацював президентом Концерну РРТ 15 років. 2001 року наказом Президента і постановою Кабміну Концерн радіомовлення, радіозв'язку та телебачення було передано з управління Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення в підпорядкування Держкомітету зв'язку та інформатизації. Цей момент збігся в часі зі зміною керівництва в останній інстанції. Головою Держкомзв'язку став Станіслав Довгий.

За словами Юрченка, невдовзі він одержав пропозицію від нового керівника написати заяву про звільнення. В пояснювальній записці до суду позивач пише: «Моє звільнення з посади було результатом упередженого ставлення до мене керівництва Державного комітету зв'язку та інформатизації, яке фактично переслідувало мене протягом восьми місяців роботи».

За цей час кілька разів засідала контрактна комісія у справі неугодного президента РРТ. І Юрченко таки звільнили з порушеннями трудового законодавства.

Зв'язковий інтерес

Однак ця історія не про образу і реабілітацію одного керівного працівника. Ця справа значно масштабніша. І стосується не лише міністерств та відомств, які забезпечують у нашій країні конституційне право громадян на одержання інформації. Рикошетом воно зачіпає і нас з вами.

Напевно, не випадково діяльність нового голови Держкомзв'язку, колишнього голови правління ВАТ «Укртелеком» зацікавила попередній склад Комітету з питань будівництва, транспорту та зв'язку ВР України. У своєму депутатському зверненні до Президента України від 5.03.02 колишній голова підкомітету народний депутат Анатолій Хмельовий звертав увагу глави держави на діяльність голови Держкомзв'язку С. Довгого, яка, на його думку, не вписується в рамки закону.

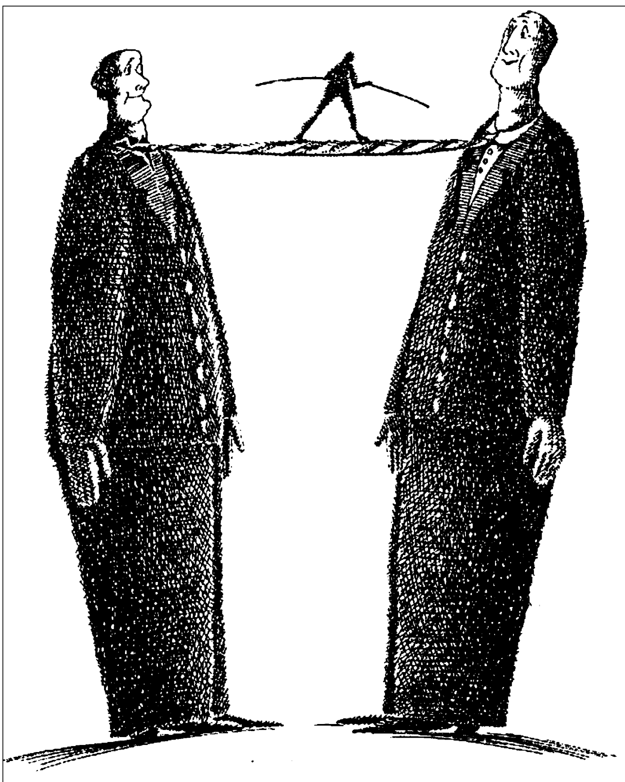
Депутат Хмельовий доводив до відома Президента України, що Держкомзв'язку останнім часом не справляється зі своїми безпосередніми завданнями, а саме: управлінням галуззю, регулюванням відносин між операторами зв'язку, використанням радіочастотного ресурсу. Зокрема, в депутатському зверненні йшлося про те, що підприємницька діяльність з використанням радіочастотного ресурсу вельми рентабельна, і тому розподіляти цей ресурс слід із урахуванням інтересів держави, операторів і користувачів послуг зв'язку. Однак за півроку (звернення датоване 5 березня 2002 року) в Україні видано майже півсотні ліцензій на радіочастоти, хоча кількість заявок обчислюється тисячами. При цьому термін розгляду заяв, згідно із законом, — 30 днів. Деякі ліцензії не видають навіть після ухвалення відповідного рішення. Внаслідок такої політики, вважає депутат, держбюджет недоодержує сотні мільйонів гривень.

Слід би ковпак перековпакувати

Ще Іван Драч, коли був головою Державного комітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення, давав украй негативну оцінку діям керівництва Держкомзв'язку. У своєму зверненні до Президента, Прем'єр-міністра і Голови ВР України (серпень 2001 року) він висловлював занепокоєння тим, що Держкмозв'язку без погодження з Антимонопольним комітетом, порушуючи законодавство, видав наказ від 30.07.01 про реорганізацію Концерну радіомовлення, радіозв'язку і телебачення. Ще тоді Драч зазначав, що така реорганізація призведе до ліквідації обласних радіопередавальних центрів, котрі є основною складовою державних мереж телерадіомовлення. Він посилався на Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про перелік об'єктів права державної форми власності, які не підлягають приватизації», згідно з яким усі об'єкти РРТ віднесено до стратегічних і вони не можуть бути приватизовані. У зверненні наголошувалося на недоцільності перепідпорядкування Концерну РРТ Державному комітетові зв'язку та інформатизації, дії керівників якого «не можна віднести до методів сучасного менеджменту».

У лютому 2002 року Президент дав доручення повернути концерн у підпорядкування Держкомінформу. Тоді ж таки дано відповідні доручення Прем'єр-міністрові Анатолію Кінаху та керівникам Держкомзв'язку і Держкомінформу. У квітні Кінах був вимушений ще раз нагадати Довгому про необхідність «терміново завершити виконання розпорядження Президента про повернення Концерну РРТ у підпорядкування Держкомінформу». Реакція керівника Держкомзв'язку була вельми своєрідна: за тиждень після нагадування про необхідність виконати це доручення Президента він... звільнив голову Коцерну РРТ Юрченка. До речі, доручення не виконано й досі.

Ольга ВІТЕР.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ІНФОРМАЦІЯ ДО ТЕМИ

За узагальненими даними, виданими СЕРТ (Європейський союз пошт та телекомунікацій), в Україні найвужча смуга частот, яку виділено для поширеного в Європі стандарту мобільного зв'язку GSM-900 (Англія — 2 * 26,25 мГц, Франція — 2 * 24,8 мГц, Угорщина — 2 * 22,9, Польща — 2 * 16,3, Хорватія — 2 * 12 мГц, Болгарія —2 * 5,8 мГц, Україна — 2 * 5,7 мГц). Один мегагерц в Україні додає до бюджету приблизно десять мільйонів гривень на рік. При цьому смуга частот, в якій може працювати цей стандарт, не використовується — посилаються на працюючі засоби військової підсистеми. Однак дані радіочастотного контролю свідчать, що цей діапазон «порожній». До того ж Україна взяла на себе зобов'язання вивести ці системи з експлуатації, звільнивши діапазон під системи цифрового телебачення та стандарт GSM-900 (Світова радіоконференція 1995 року). Окрім того, однією з умов вступу України до Євросоюзу є розв'язання проблеми конверсії та гармонізації спектра.

У НОМЕР

Зреагували на критику, якої... не було

Зізнаюсь щиро, шановні читачі, я була переконана, що колись популярна рубрика «Дієвість газетного рядка» безповоротно зникла. Вмерла. На критику в пресі нині ніхто не відгукується, а якщо й реагує, то судовим позовом або кулею чи кулаками в під'їзді. Я помилялася. Над цим матеріалом можна було б з повним правом ліпити немодну сьогодні рубрику, якби... Ось про це «якби» і хочу розповісти докладніше.

В одному із суботніх номерів, черговим редактором якого була саме я, ми широко подавали тему «Тяжка ця праця — відпочинок». На газетних сторінках розповідалося, як проводять відпустки наш Президент і його закордонні колеги, політики, журналісти «ГУ». А два наші автори — відомий письменник і артист — філософськи осмислили своє «відпускання». Одне слово, легкий іронічний жанр, від якого відпочивають і читачі, і самі автори, і редактор номера, і навіть головний наш редактор. Але, з'ясувалося, «філософію» також сприймають по-різному. Чиста від усяких підступних помислів «грязева епопея» заслуженого артиста України Валерія Зайцева в санаторії «Гопри» неадекватно вразила... працівників оздоровниці.

Чому неадекватно? Бо, як ви пам'ятаєте, Зайцев критикував «колектив» комарів, а не медиків. Це раз. Два — він не прив'язував своє пам'ятне лікування грязями до конкретної дати, бо ідея була геть інша: висловити «окрему думку» про абстрактне явище — відпочинок. Він її артистично висловив. Посміхнулися і забули. Всі, крім колективу і головного лікаря санаторію Валентини Самойленко. І їх зрозуміти можна.

Валентина Іванівна, яка з цього приводу навіть приїхала до редакції, зізналася: в колективі подумали, що рукою Валерія Зайцева «водили» конкуренти, аби перемкнути потік «гопрівських» пацієнтів на себе. Адже останніми роками їхній санаторій здобув особливу популярність: умови лікування і проживання в ньому нині зовсім не ті, в яких «розслаблявся» колись артист. І тому їм було дуже прикро за «несправедливу критику». Навіть не прикро, боляче.

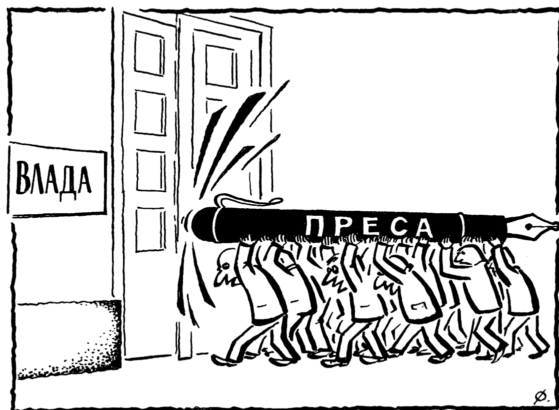
Нам із завідувачем юридичного відділу Сергієм Демським ледве вдалося переконати гостю, що ні критики, ні конкурентів не було. Але така «надчутлива реакція» на газетний матеріал зворушила нас до глибин душі. Скільки разів ми критикували «за діло» різних суб'єктів, а у відповідь — німота. І далі те саме роблять. До речі, Валерій Зайцев теж оцінив такий відгук на власну творчість і пообіцяв запросити заслуженого лікаря України Валентину Самойленко на театральну виставу. Як компенсацію за мимовільні моральні збитки. Тим більше що її заслуга у «грязевих метаморфозах» дуже велика. Одне слово, переміг щасливий кінець.

Про те, який санаторій сьогодні, докладніше розповість в одному з найближчих номерів наш власний кореспондент у Херсонській області Алла Брусилова. А зараз коротенька розповідь про «Гопри» академіка **Георгія СИТІНА:**

— Я був інвалідом першої групи. Випадково дізнавшись про санаторій у Голій Пристані під Херсоном, поїхав туди у 2000 році лікувати суглоби. Після першого тритижневого курсу відчув блискучий лікувальний ефект. Торік повторив курс лікування, після котрого став легко ходити широким кроком. Нині поїхав у «Гопри» втретє. Талановитий — кажу це як фахівець — головний лікар санаторію Валентина Іванівна Самойленко прекрасно організувала лікувальний процес. Сама оздоровниця добре облаштована, чудове різноманітне харчування доповнює загальний комфорт перебування «на грязях».

Що ж, залишається Валерію Зайцеву ще раз запастися путівкою. Для урізноманітнення вражень. А нам ще раз подякувати людям, які так переймаються доброю репутацією свого дітища.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

На теплоході грала музика

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Відчалюй

Було б дивно, якби все пройшло вчасно. А так події розвивалися за буденним сценарієм: теплохід запізнювався на кілька годин, а щасливі власники путівок міжнародного круїзу блукали залами морвокзалу, даремно сподіваючись знайти вільного стільця. Отож, невідкладні справи вирішувалися з певними незручностями.

Непоказний чоловічок примостився біля газетного кіоску і похапцем відкрив холостяцький, 50-х років випуску, чемоданчик. Убогу валізу, вщерть набиту доларами, було піддано прискіпливій ревізії. Після чого він полегшено зітхнув і з задоволеним виглядом продовжував блукати залами.

Дві респектабельні пари стояли осторонь, вочевидь підкреслюючи свою приналежність до обраних світу цього. Довге чекання стомило і їх. Бажання відновити сили традиційним способом таки з`ясувало, що вони теж наші співгромадяни: незграбно відкоркована пляшка підступно дзенькнула об цегляну підлогу, і присутні мали змогу пересвідчитись, що то був справжній «Наполеон».

Черга на реєстрацію стояла давно. Швиденько знайшлися спільні інтереси. Досвідчені мандрівники повідомили, що на вітчизняному теплоході навіть пляшку води можна придбати лише за тверду валюту. Схвильовані любителі комфорту хапали таксі і мчали в місто шукати пункти обміну.

Здається, тільки поляки почувалися спокійно. Діловито вивантажували купу коробок, ящиків, мішків. Складалося враження, що вони збиралися щонайменше побити рекорд Робінзона Крузо з тривалості перебування на безлюдному острові.

Нарешті почалася посадка. Правда, не там, де оголошували. Тому весь гурт народу метнувся до інших дверей.

Здійнявся галас, спалахнули непорозуміння, колотнеча, і пилюка стояла аж до самої стелі. Вимучені чеканням, пасажири кинулися на митницю, як Матросов на амбразуру. І така злість світилася в очах, що брутальна лайка в устах інтелігентної жінки здавалася звичайним привітанням. Гідні наші носії з виглядом королів спостерігали за знайомою картиною, діловито вибираючи клієнтів. З'ясувалося, що всі візки здано в оренду, а ціни на користування ними — договірні. Тому нововявлені «орендарі» безапеляційно вимагали за кожне місце вантажу не менше 10 гривень.

Вдалося пробитися до митного залу, який нагадував гастроном застійних часів: наднормові і, відповідно, конфісковані шампанське, горілка, ковбаса, сир, кава... Куди все це подінеться потім?

На теплоході нас чекали, але не дуже. В усякому разі, шукати каюти доводилося самостійно. Це вже потім, через тиждень подорожі, можна вільно орієнтуватись. А попервах доводилось блукати палубами з усіма речами, аж поки побачиш такий бажаний номер каюти. Нарешті, все. Віддали швартові, і поступово Одеса розтанула в ночі.

Рибак рибака бачить здалека

Сонячний ранок вивів усіх на корму, де в басейні хлюпала морська вода, стояли шезлонги, в мальовничому безладді були розкидані лежаки. Якось самі собою утворювались групи за інтересами. Солідно, із знанням справи влаштувались Льоня зі Львова (із зрозумілих причин не називатимемо прізвищ), Гіві з Кутаїсі, Вася із Москви, Жора та Коля з Одеси (це вони так нечемно повелися з «Наполеоном»). Жваво точилися розмови про ціни на автомобілі, про вигоди закупівлі партій товарів за кордоном і перепродаж їх у себе вдома. Довкола сновигали офіціанти, хутенько пропонуючи за долари, євро та всяку іншу ВКВ віскі, джин, кока-колу, сигарети. Ясна річ, кращі представники нашого суспільства все це вживали без обмежень і до обіду стали справжніми друзями.

На спортмайданчику розташувалися дебелі хлопці різного калібру і національності. Вони завзято тренували м`язи. Здавалося, що готуються щонайменше до змагань республіканського масштабу. Але все виявилося набагато простіше: це були охоронці. Воно й зрозуміло, бо той же Вася з Москви зі своєю набитою доларами валізою мав усі підстави боятися зустрічі з діловими людьми у Стамбулі чи Неаполі.

Поляки, болгари, французи поводилися скромно. Для одних ця подорож була, можливо, й не зовсім комфортною, але все-таки відпочинком. Для інших (поляків) основна робота була попереду: оті всі ящики, коробки треба було вигідно збути, а натомість придбати іншого краму для ринків у нашій країні. Та й вони раз у раз дозволяли собі «розім`ятись» пляшечкою заморського пива. Французи брали наше ординарне вино, розбавляли його водою, випивали з неперевершеною безпосередністю. На недопитих пляшках робили позначки, щоб, не дай Боже, офіціант не відсьорбнув. А як інакше? Гроші ж заплачено. Отак і пили потихеньку французи ту пляшку впродовж усього дня.

Більшість мандрівників розсипалась по всіх закутках, заздрісно поглядаючи на валютних партнерів по плаванню. Звичайним радянським людям не залишалось нічого іншого, як смоктати «Ватру» і міцними словами висловлюватись на адресу порядків. То була мудра голова, яка визначила, що тільки валюта може вільно «ходити» на теплоході. А це вже був прямий дороговказ до спекуляції.

«Зайці»

Ситуація в усіх портах була схожою. За годину до прибуття здіймалися лемент і хвилювання, які час від часу змінювались шелестінням надії. Та й було чого нервувати. Практично жоден пасажир не мав в`їзних віз. Якщо турецькі, італійські і грецькі митники на це просто не звертали уваги, то в Іспанії і Франції суворо дотримувалися букви закону. І треба було бачити ту принизливу ситуацію, яка виникла в Барселоні. Спритні коробейники, для яких подібні круїзи не відпочинок, а місце роботи, з величезними валізами долали паркани і зникали в портових кварталах. За ними мчали поліцейські, завивали сирени. Когось повертали, але більшість таки прорвалася.

З'ясовується, наш товар має попит. Уже біля виходу із порту хтось з юрми місцевих «бізнесменів» хапає кожного за руки і пропонує свої послуги. Але тільки дилетанти вступають з ними в переговори. Справжні торговці сідають у таксі і мчать за заздалегідь обумовленими адресами. Оптом збувають крам і тут же отоварюються. Залишки здобутої валюти реалізуються на ринках. Зазвичай знаходять продавців уцінених товарів, у яких все коштує не більше долара. Отам і набирають блузи, шорти, сорочки... Ну а яка ціна їм у нас, то добре відомо.

Збувають не тільки годинники, фотоапарати і таке інше, а й гривні. Вони на Заході таки когось дуже цікавлять. Поляки, наприклад, міняли такі стоси сотенних купюр, що мимоволі виникає сумнів щодо професіоналізму наших митників. Не кажучи вже про те, що вилучені в Одесі горілка, шампанське і кава ніщо порівняно з тією безліччю вітчизняних товарів, які потім з`являються на прилавках крамниць заморських портів.

Блеф

Отож, після вдалих торгів щасливці зручно розташовуються в нічному барі теплохода і, як справжні «тугі гаманці», замовляють напої. Щоправда, розраховуються до дрібненьких монет.

Зрозуміла річ, у такий спосіб вони можуть лише на хвильку втішити своє самолюбство, але аж ніяк не обдурити зарубіжного туриста чи тим паче офіціанта.

Та вже десь за другу годину ночі межа віднесеності стирається. І тоді у відповідь на пиво, виставлене поляками, наші співгромадяни гупають по столу заздалегідь прихованою горілкою. Розмова сягає політики, і наші західні сусіди клянуться у вічній дружбі і бажанні творити єдиний економічний простір, бо підступні капіталісти вмить усе загарбають і, не дай Боже, примусять працювати за своїми стандартами.

Правда, французи чомусь не дуже заперечували, тільки вихваляли міць євро, що й підтверджували черговою пляшкою мінеральної води. Такий прагматизм якось дивно вплинув на Яцека з Гданська, і він забажав помацати ті гроші. Необачний Жак витяг сотенну купюру, а Яцек миттєво розірвав її на дрібні шматки і кинув у попільничку. Остовпілий француз хутенько вигріб усе в долоню і сховав до гаманця, а Яцек царственим жестом вийняв долари і почав їх тут-таки палити. То був апофеоз. Перелякані болгари висмикували з рук поляка залишки, гасили полум`я і радились, чи можна їх буде обміняти в банку.

Бунт

Годували нас, як ми вважали, непогано. Іноді траплявся цвілий хліб, та картопля мала підозрілий запах. Але то дрібниця порівняно з вишуканою ввічливістю обслуги. Все-таки невдоволення визріло. Льоня зі Львова перебрав собі право говорити від імені всіх пасажирів і вимагав зустрічі з капітаном. Але той чомусь вважав нижче своєї гідності вести розмову з якимись там туристами і прислав старшого помічника. Блиснувши зіркою Героя Соціалістичної праці, старпом суворо вимагав припинити балаган. Спочатку поодинокі несміливі голоси просили додати до раціону овочі, фрукти. Адже мандруємо Середземномор`ям, де все це продається за копійки. Льоня порушував проблему ширше: чому продукти неякісні? Старпом пояснював: їх немає на базі. Тут-таки з`ясувалося, що Жора і Коля з Одеси працюють на овочесховищі Морфлоту і достеменно знають, що там є, а чого немає. В усякому разі, картоплі, огірків і помідорів там до біса.

Засмучений старпом послався на обмежені можливості кухні. Але серед бунтарів було чимало працівників громадського харчування, і вони запропонували продемонструвати на камбузі, що навіть із звичайнісінької бараболі можна приготувати щонайменше кілька десятків страв.

Украй збентежений старпом виклав останній козир — мовляв, мало виділяють грошей на харчування. Путівки дорогі, а на їжу йдуть копійки. Та й тут його карта була бита. Відразу знайшлося кілька фінансистів, які переконливо довели, що навіть за ці кошти можна мати не тільки якісну картоплю, а й ті самі ананаси.

Знияковілий представник команди пробурмотів щось про музику, яка цілодобово грає на теплоході, чемно відкланявся і обіцяв розібратися. Що він там робив, невідомо, але наступного дня з`явилися на столах апельсини, виноград, персики... А капітан влаштував вечір знайомства, де кожному видали по 50 грамів (майже як на фронті) горілки. Це було великою приємністю, до того ж тепер стало відомо, що мандрують здебільшого «ділові» люди: завідувачі виробництва їдалень і ресторанів, співробітники всіляких баз, люди без певних сфер діяльності, головні бухгалтери...

Фінал

Повернулися не всі. Гіві зник у Барселоні, Льоня залишивсь у Неаполі...

Уже перед Одесою старпом у пориві відвертості розповідав про проблеми Морфлоту: застарілі теплоходи, величезний податок з прибутку, надцентралізована система планування, відсутність валюти. Все це, само собою, аж ніяк не сприяє підвищенню комфортності мандрівок. Довелося висловити цілком щирі співчуття і надію, що ситуація зміниться на краще. Але бентежила думка: навіщо попри всі об`єктивні причини погіршувати самопочуття і так не зовсім щасливих співгромадян?

Анатолій ФЕДОРІВ.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАТ «Зеніт-Сервіс»

повідомляє, що збори акціонерів відбудуться 25 вересня 2002 р. о 10.00 за адресою: м. Київ, вул. Глибочицька, 44, кімн. 203.

Порядок денний:

1. Внесення змін до Установчого договору.
2. Обрання представника акціонерів.
3. Річний результат діяльності товариства.
4. Різне.

Правління.

Акціонерами, які володіють акціями ВАТ «НДІферммаш» більше 10%, запропоновано доповнити порядок денний загальних зборів акціонерів товариства, що відбудуться 10 вересня 2002 р. (Повідомлення надруковане у газетах Вісник «Цінні папери» від 22 липня 2002 року за № 164, 165 (463); газета «Голос України» від 24 липня 2002 року № 132 (2883); від 30 липня № 136 (2887) наступними пунктами:

4. Обрання нового складу правління.
5. Внесення змін до Статуту Товариства.

Довідки за телефоном: (044) 446-01-42.

Правління Товариства.

Господарським судом Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 7/94-39/154 про банкрутство ПП «Мирослав» (юридична адреса: 79054, м. Львів, вул. Виговського, буд. 47, кв. 86, ЄДРПОУ 22380138, р/р у Львівській філії Укрексімбанку 2600300601090, МФО банку 325718). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Надлонка Андрія Івановича, ліцензія: серія АА № 250389, адреса: 79066, м. Львів, вул. Зубрівська, 25а, кв. 33.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Уважаемые акционеры!

Правление ОАО «Нижнеднепровский трубопрокатный завод» сообщает о проведении внеочередного общего собрания акционеров.

Собрание акционеров состоится 27 сентября 2002 года в 13.00 во Дворце культуры «Металлург» по адресу: г. Днепропетровск, ул. Косиора,27.

Повестка дня:

1. Об участии в объединениях предприятий и формировании уставных фондов объединений.
2. Отзыв и избрание членов Наблюдательного совета общества.
3. Отзыв и избрание членов Правления общества.

Регистрация будет осуществляться по месту проведения собрания — 27 сентября 2002 года с 10.00 до 12.40.

Для участия в собрании акционеров необходимо иметь при себе:

— акционерам — документ, удостоверяющий личность и сертификат акций или временное свидетельство о праве собственности на именные ценные бумаги;

— представителям акционеров — доверенность, оформленную в соответствии с действующим законодательством и документ, удостоверяющий личность.

Дополнительную информацию можно получить по телефонам: (0562) 35-83-47, 34-94-66.

Правление.

Господарський суд Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) відповідно до ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» постановою від 25.07.2002 р. по справі № 24/1-02 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру стосовно ТОВ фірма «Юджин» (вул. Пушкінська, 21/23, м. Харків, 61057, ЄДРПОУ 21240903). Ліквідатор Оробінський С. П. (ліц. № 047957 від 19.10.2001 р., м. Харків, вул. Метробудівників, 40, кв. 311).

Господарський суд Херсонської області 73000, м. Херсон, вул. Горького,18 постановою № 6/49-Б від 11 липня 2002 р. визнав банкрутом приватну фірму Служба безпеки бізнесу «Кобра» м. Херсон, бульвар Мирний, 3, р/р № 260011213 в ХОД АППБ «Аваль», МФО 352093, код 30245421; відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначається Куцюпак Юрій Ігнатович м. Херсон, пр. 200 років Херсона, 22, кв. 93, тел. 54-71-69, ліцензія Міністерства економіки України № 140467 від 26.06.02 р.

Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Хозяйственным судом Луганской области (91000, г. Луганск, пл. Героев ВОВ,3а) возбуждено дело о банкротстве частного предприятия фирмы «Агротемп» г. Антрацит Луганской обл, ул.9 мая,1/54, р/с 260093011070 в Антрацитовском ОСБ № 5371 г. Антрацита, МФО 364229, код ЕГРПОУ 26360751.

Определением суда от 23.07.2002 г. введена процедура распоряжением имущества. Распорядителем назначен арбитражный управляющий Шерстюк Дмитрий Владимирович — лицензия № 047709 от 16.10.2001, 94600, г. Антрацит, Луганской обл., ул. К. Цеткин,18.

Заявления кредиторов принимаются в 30-ти дневный срок с момента опубликования объявления.

Господарський суд Черкаської області (18002, м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 08/3304 про банкрутство ВАТ «Лисянський молокозавод» (19300, смт. Лисянка, Лисянського району, Черкаської області, пров. Бужанський, 32, р/р 26046300127) у Лисянському відділенні № 2971 ВАТ «Державний ощадний банк України», МФО № 354626, код ЄДРПОУ 01530272.

Розпорядником майна призначено Постоленка Володимира Олексійовича (м. Черкаси, вул. Громова, 29/1, корп. 1, к. 708-709, тел. (04722) 63-95-85.

Претензії кредиторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Чернігівської області (14000, м. Чернігів, просп. Миру, 20) за заявою кредитора ВАТ «Рудня» порушив справу № 9/88-б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Нива», 17423, с. Стара Басань, Бобровицького району, Чернігівської області, рах. № 26002200172601 в АКБ «Київ», Подільська філія, м. Київ, МФО 320401, ЗКПО 03795804.

Розпорядником майна призначено Міллера Володимира Йосиповича (Ліцензія Мінеконоіки та з питань європейської інтеграції України АА № 249982 від 26.11.2001 р., м. Київ-110, а/с 180, пош. інд. 03110).

Заяви кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації даного оголошення.

Вниманию акционеров

АБ «КРЕДИТ-ДНЕПР»

25 сентября 2002 года в 15:00 состоится внеочередное собрание акционеров АБ "Кредит-Днепр" по адресу: г. Днепропетровск, ул. Ленина, дом 17.

В повестку дня включены вопросы:

1. Об инвестировании капитала банка в корпоративные права путем участия в юридических лицах.
2. О внесении изменений в учредительные документы банка.

Правление АБ "Кредит-Днепр"

Лицензия № 70 от 10.12.2001

Господарським судом у Вінницькій області постановою по справі № 60/10-125 від 26.07.2002 року ТОВ ВТФ «Абданк» (м. Вінниця, вул. Привокзальна,5) визнано банкрутом та розпочата процедура ліквідації.

Арбітражним керуючим (ліквідатором) призначено Калініна Павла Олексійовича, ліцензія Мінекономіки АА № 047972, т. (0432) 32-57-16.

Постановлением Хозяйственного суда Донецкой области от 25.07.2002 г. по делу о банкротстве № 33/182Б ДП «Мясожировой цех ОАО «Макеевский мясокомбинат» (ОКПО 24459105) признано банкротом и открыта ликвидационная процедура. Ликвидатором назначена Трибрат Тамара Анатольевна (лицензия № 250367).

Претензии принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления по адресу: г. Макеевка, Донецкой области, 2-й переулок Восточный,16.

Ликвидатор Трибрат Т. А.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) ухвалою від 16.07.2002 р. порушив справу № 32/102Б про банкрутство ТОВ «Асоціація Східний блок» (83012, м. Донецьк, вул. Космонавтів, 3, ЄДРПОУ 24065263, р/р 26000185775001 в ДФ КБ «Приватбанк» м. Донецьк, МФО 335496).

Розпорядником майна призначено Білозіра Василя Васильовича, ліцензія № 047680 (тел. 8 (0623) 22-06-28).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

СТОВ «Шепелицьке» інд. код 30906819, зареєстроване в Макарівській держадміністрації 20.03.2000 року, повідомляє про свою ліквідацію. Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації оголошення.

ПП «Консалтсервіс» (ЗКПО 31407363, зареєстроване Печерською районною державною адміністрацією 11.04.2001 р. № 28494) повідомляє про припинення діяльності з 01.08.02 у зв'язку з ліквідацією підприємства. Претензії приймаються на протязі 2-х місяців.

Господарське товариство з обмеженою відповідальністю **«Престо»**, м. Львів, вул. Пимоненка, 2 повідомляє про свою ліквідацію у відповідності з протоколом загальних зборів товариства.

Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення. Тел. 96-69-22.

Адміністрація, ліквідаційна комісія.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) порушив справу № Б15/52/02 про банкрутство Державного науково-виробничого підприємства «Цирконій» (50000, Дніпропетровська обл., м. Дніпродзержинськ, пр. Аношкіна, 179. Код ЄДРПОУ 25012091. П/р 26003301171168 у Дніпродзержинському відділенні АК ПІБ, МФО 305501).

Розпорядником майна ДНВП «Цирконія» призначено арбітражного керуючого Рульова Сергія Михайловича, ліцензія АА № 140483, адреса: 49108, м. Дніпропетровськ, вул. Янтарна, буд. 81, корп. 1, кв. 9. Тел./факс: (056)744-19-31.

Заяви кредиторів про грошові вимоги до ДНВП «Цирконій» приймаються у порядку, встановленому чинним законодавством України, протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення.

Розпорядник майна приймає заяви кредиторів, підтверджені відповідними документами, та заяви інвесторів, які виявлять бажання взяти участь у процедурі санації ДНВП «Цирконій».

Закрите акціонерне товариство «Братіслава»

повідомляє про своє перетворення в Товариство з обмеженою відповідальністю «Братіслава».

Місцезнаходження: м. Київ, проспект Возз'єднання,5.

Ідентифікаційний код 19121195.

Інформація
про проведення Загальних зборів акціонерів АТ ЗТ «Зап-екоресурс»

АТ ЗТ «Зап-екоресурс» повідомляє про проведення 23 вересня 2002 р., о 12 годині Загальних зборів акціонерів.

Збори відбудуться за адресою: м. Запоріжжя, вул.40 років Радянської України,84, оф.56-58.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління про результати фінансово-господарської діяльності товариства за 2001 рік. Затвердження річного балансу товариства.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Внесення змін та доповнень до Статуту товариства.
4. Різне.

Реєстрація учасників зборів буде здійснюватись з 10.00 до 11.30 23 вересня 2002 року за місцем проведення зборів. Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати:

— документ, що посвідчує особу;

— доручення на право участі в зборах (для представників акціонерів).

Пропозиції акціонерів щодо доповнень порядку денного зборів приймаються не пізніше як за 30 днів до їх проведення.

Ознайомлення з матеріалами щодо питань порядку денного та подання пропозицій проводиться за адресою: м. Запоріжжя, вул.40 років Радянської України, 84, оф.56-58.

Довідки за тел. (0612) 13-51-54.

Порядок денний Загальних зборів акціонерів
ЗАТ «Видавничий дім «Автопрофі»,

які відбудуться 25 вересня 2002 року о 14 год. в приміщенні АсМАП України, за адресою: 03150, м. Київ, вул. Щорса,11.

1. Обрання голови Загальних зборів акціонерів;
2. Затвердження результатів перевірки фінансово-господарської діяльності ЗАТ «Видавничий дім «Автопрофі»;
3. Звіт ЗАТ «Видавничий дім «Автопрофі» про використання прибутку за 2000 рік на розвиток газети «Автопрофі» у 2001 році;
4. Затвердження річного балансу товариства на 2001 рік;
5. Обрання та затвердження складу Ревізійної комісії;
6. Розподіл прибутку ЗАТ «Видавничий дім «Автопрофі» за 2001 рік;
7. Обрання Президента товариства;
8. Обрання Правління товариства;
9. Різне.

Секретаріат Асоціації Міжнародних Автомобільних перевізників України.

Постановлением Хозяйственного суда Харьковской области по делу № 2917/2-24 от 30.07.2002 г. признал ООО сельскохозяйственное предприятие «Вільне поле», зарегистрированное решением Боровской райгосадминистрации Харьковской области № 04059467Ю0010052 от 18.04.2000 г., код 30039215 по адресу: Харьковская область, Боровской район, пгт. Борова, ул. Колхозная, 54, банкротом и открыть ликвидационную процедуру.

Ликвидатором назначен Зарывайко Вячеслав Владимирович лицензия № 140435, г. Харьков, ул. Дарвина, 20, к. 413, тел.: (0572) 45-93-64.

Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом»

оголошує конкурс на заміщення двох посад секретарів—референтів НАЕК «Енергоатом».

Вимоги до кандидатів:

- громадянство України;
- освіта вища або спецільна;
- досвід роботи;
- вміння працювати з офісною технікою, а також на ПК;
- вік до 35 років.

Для участі у конкурсі необхідно надати наступні документи:

1. Особовий листок з обліку кадрів, резюме.
2. Автобіографію.
3. Копію диплому.

Документи надаються протягом 10 днів після публікації оголошення за адресою: 01011, м. Київ, вул. Арсенальна, 9/11, 4-й поверх, відділ кадрів (кімн. 421), тел. для довідок 294-48-51.

Після вивчення документів буде проведено співбесіди з кандидатами на заміщення посад.

Дирекція НАЕК «Енергоатом».

Від баби до Баблюка і Бабилюльки

НАША БІОГРАФІЯ

Баба, як стверджує відомий словник української мови, укладений Борисом Грінченком, — це матір батька чи матері, або взагалі, старша віком жінка, ворожка, шептуха, людська фігура зі снігу, кам'яний ідол на степовій могилі давнього скіфського походження тощо.

У Кельменецькому районі Чернівецької області на високому березі Дністра розташоване старовинне село Бабин, назва якого, як легко здогадатися, походить від слова «баба». Це підтверджує й переказ, що побутує в нашому краї. У давнину вздовж глибокого яру, що спускається до Дністра і ділить сучасне село на дві половини, був дрімучий ліс. Одного разу тут з'явилась жінка з дітьми. Це були втікачі з татарського полону, куди їх забрали під час польових робіт. Сильна вдачею жінка була ладна віддати життя, аби її діти були вільні. Вона не лише наважилася на втечу, а й врятувала своїх дітей. Саме вони побудували тут перше житло. Багато років поспіль втікачі важко працювали, і лісові зарості почали відступати до Дністра, а над яром з`явились перші яблуні і груші. Відтоді тут стали оселятися люди, які назвали цю місцевість Бабин яр, а село, яке згодом виникло, просто Бабин на честь сміливої жінки-матері.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Цікаво, що по сусідству з цим селом є й інші місця, назви яких пов'язані також зі словом «баба». Так, поблизу села Ленківці на крутосхилі розташоване урочище Баба. Учені вважають, що люди жили там ще в кам'яному віці. За кілька кілометрів нижче за течією Дністра, біля села Нагоряни, є затока Бабин писок, на протилежному березі сусіднього Кам'янець-Подільського району Хмельницької області розташоване село Бабшин. Там знайшли залишки поселень трипільської та черняхівської культур. Є ще одна затока Бабин писок біля села Колодіївки...

Якщо брати до уваги, що в давнину у місцевих жителів не було офіційно узаконених прізвищ, і для визначення особи часто слугувало місце проживання, то чимало прізвищ в нашому районі пов'язано зі словом «баба»: Бабин, Бабилюлька, Бабійчук, Бабінець, Баблюк, Бабій, Бабинецький, Бабинський, Бабчин та інші.

Походження цих назв і прізвищ губиться в сивій давнині. Однак усі сходяться на тому, що це — свідчення глибокої шани до жінки.

Іван БЕЗРУЧКО.

Кельменці
Чернівецької області.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

У серпні хліборобові три роботи — косити, орати й сіяти

10 серпня — Смоленської ікони Божої Матері. Цього дня не працювали, біля кіп та стіжків клали шкаралупи із свячених крашанок.

12 серпня — Сили, Івана-воїна. Щоб упізнати злодія, то у церкві цього дня біля ікони ставили свічку Іванові, перевернуту догори. Якщо вона горітиме, то крадій буде мучитися.

14 серпня — Маковія і першого Спаса. Це перше осіннє свято, з яким пов'язують закінчення літа. Відправляють у церквах службу, де святять мак, васильки й чорнобривці.

15 серпня — Стефана. Починали косити отаву. З'явилася отава — до сіна прибава.

16 серпня — Антона. За цим днем прогнозували погоду в жовтні.

Прикмети серпня

■ На березі першими зажовтіли верхні листочки — зима буде ранньою, нижні — пізньою, а коли багровіють рівномірно — середньою.

■ За добу до дощу на каштановому листі з'являються «сльози» — липкі краплинки соку. Багато ягід на горобині — осінь буде дощовою, якщо мало — сухою.

Астрологічний прогноз

на 12—18 серпня 2002 року

Тиждень напружений. Відчуєте тиск з боку людей і обставин на ваші думки та плани. Імовірні події, які можуть захопити зненацька.

ОВЕН. Запланована службова поїздка може не відбутися або буде перенесена. Можливо, все навпаки: вас поставлять перед фактом, і ви повинні будете кудись їхати. Будете занадто прямолінійні й нестримані, відстоюючи свою думку серед колег, родичів або сусідів.

ТЕЛЕЦЬ. Якщо любовні стосунки ускладнилися, потрібно розібратися, що саме спричинило непорозуміння. Можливі несподіванки на роботі і вдома.

БЛИЗНЯТА. Можливий конфлікт між вашим чоловіком (дружиною) і батьками. Доведеться зайнятися домашніми проблемами. Якщо розраховуєте на партнера, то він не зможе допомогти і вся відповідальність ляже на вас. Новини здалеку можуть застати зненацька.

РАК. На початку тижня опинетеся в ситуації, коли муситимете розв`язувати проблеми під впливом обставин. Будьте уважні в дорозі і не вплутуйтеся в конфлікти на вулиці та в громадському транспорті. Можливі несподіванки в фінансовій сфері.

ЛЕВ. Конфлікт, що зненацька виникне між вами і партнерами чи дружиною (чоловіком), зможете вирішити за допомогою посередника, старшого за віком. Доведеться витратити на дітей чималу суму грошей. При розв'язанні фінансових питань на вас чинитимуть тиск.

ДІВА. Облаштовуватимете особисте життя, розв`язуватимете проблеми, пов'язані з роботою, кар'єрою, початком самостійної діяльності. Відстоюючи свою самостійність і спроможність, постарайтеся не доводити справу до конфлікту з батьками чи керівництвом. Можливі несподівані події, через які опинитеся в ізоляції.

ТЕРЕЗИ. Отримана інформація може вивести вас із душевної рівноваги. Якщо доведеться вирушити в поїздку, то вона для вас може виявитися важкою не так фізично, як психологічно. Можливий спонтанний конфлікт між друзями, з одного боку, і коханою людиною — з другого, причиною цього можуть стати ревнощі.

СКОРПІОН. Третя сторона допоможе вирішити несподіваний конфлікт між роботою і сім'єю. Імовірні проблеми вдома або неадекватна реакція домашніх на вашу роботу. Якщо вирішили поїхати на відпочинок, майте на увазі, що він виявиться набагато дорожчим, ніж планували.

СТРІЛЕЦЬ. Наполегливість і завзятість, з якою відстоюєте свою думку, може дратувати ваше начальство чи батьків. Якщо маєте намір або вже вирушили в подорож, на вас чекають несподіванки, подолати які допоможе старший за віком партнер або ваш чоловік (дружина).

КОЗЕРІГ. Ви повинні добре попрацювати, щоб заробити гроші і віддати борг. Але не дуже захоплюйтеся: від перенапруження можете відчути фізичну слабкість і втрату сил. Можливо, доведеться витратитися на оздоровчі процедури чи санаторне лікування.

ВОДОЛІЙ. Постарайтеся не привертати уваги ексцентричною чи зухвалою поведінкою, інакше відштовхнете від себе хороших людей. Можливо, доведеться вирішувати проблеми ваших друзів або колективу, пов'язані з їх майном, спільними грошима, позиками чи боргами.

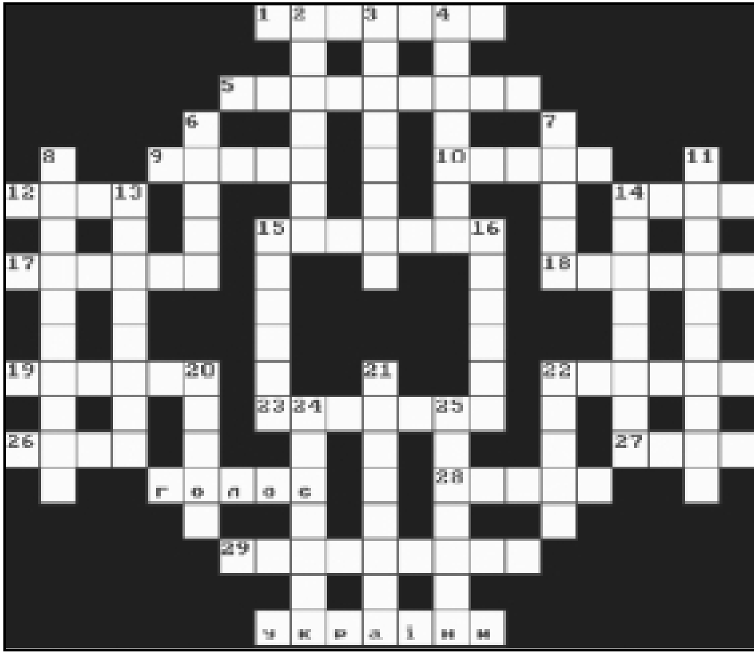
РИБИ. Можливо, вам не сподобається поведінка чоловіка (дружини) або його (її) родичів, і те, що раніше їм вибачали, нині виявиться для вас принциповим. Конфлікт може стати перешкодою для подальших довірливих стосунків. Наприкінці тижня постарайтеся побути наодинці, щоб відновити свої сили.

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:
1. Суміш із воску та фарби для натирання підлоги. 5. Прилад для визначення ємності легень. 9. Садиба у країнах Латинської Америки. 10. Відображення в свідомості явищ об'єктивної дійсності. 12. Пластична маса, яку виробляють бджоли для стільників. 14. Портова споруда для причалювання суден з обох боків. 15. Групові заняття, гурток для підвищення кваліфікації. 17. Оптичне явище, зумовлене дифракцією світла. 18. Штучний головний покрив. 19. Відгороджене місце для тварини в стайні, корівнику. 22. Кружечок на кінці щогли або флагштока для пропускання фалів. 23. Шафка для ліків. 26. Снасть для розтягування вітрил і керування рухом судна. 27. Народний поет-співець у кавказьких народів. 28. Поширені в японському мистецтві 17—19 ст.ст. створи мініатюрної пластики. 29. Наука про собак.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Сорт винограду. 3. Геодезичний прилад. 4. Місто в Північній Італії. 6. Найвужча частина тулуба. 7. Швидкий біг коня. 8. Установа, де зберігаються і видаються читачам книжки. 11. Обернена тригонометрична функція. 13. Сіль вугільної кислоти. 14. Повний успіх у бою. 15. Грязьовий вулкан. 16. Спортивна колюча зброя. 20. Одиниця виміру кількості електрики. 21. Жриця давньоримської богині домашнього вогнища Вести. 22. Морська трава. 24. Нерідний син одного з подружжя. 25. Погонич коня на шахті, який вивозив вагонетки з вугіллям.

Склав Іван СОБКО.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, НАДРУКОВАНИЙ 3 СЕРПНЯ 2002 РОКУ:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Паронім. 6. Комерсант. 8. Електрика. 10. Тирада. 12. Аркан. 13. Сапсан. 15. Тура. 17. Обол. 18. Калорифер. 20. Філогенез. 23. Каре. 24. Трек. 26. Педант. 27. Аміак. 28. Вертеп. 29. Роттердам. 30. Патронташ. 31. Маслина. **ПО ВЕРТИКАЛІ:** 1. Карнеад. 2. Кіплінг. 4. Косинус. 5. Еквадор. 7. Статок. 9. Кастор. 11. Авансцена. 14. Прожектор. 16. Шифер. 19. Патефон. 20. Фактор. 21. Затвор. 22. Переказ. 25. Барабан.

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Віталій СУДДЯ .

Редколегія:
Сергій **ПРАВДЕНКО,**
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Людмила **КОХАНЕЦЬ,**
Анатолій **МАРЦИНОВСЬКИЙ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Ціна договірна

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України» Зам. 0311145. **1 2 3 4 5 6 7 8 9 0**

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos